บทที่ 3

วิธีการฟรอนทัล (FRONTAL METHOD)

3.1 ความนำ

วิธีการฟรอนทัลนี้จะรวมถึงการรวมสติฟเนส เมตริกซ์และ เวก เตอร์ของแรงของชิ้นส่วนย่อย เพื่อประกอบ เป็นโครงสร้างและการแก้สมการสมดุลย์ของแรง $\{[K]\{D\} = \{F\}$ ซึ่งเป็นสมการที่มีความสัมพันธ์กันใน เชิง เส้นตรง (Linear Equations)$\}$ โดยวิธีการกำจัดของเกาซ์ (Gauss Elimination)

Irons[24] ได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิธีการฟรอนทัลขึ้นมา เพื่อใช้สำหรับการวิ เคราะห์โครงสร้างชนิดไฟไนต์ เอ เล เมนต์ โดยจินตนาการ เหมือนมี "คลื่น" (Front wave) กวาดผ่านตัวโครงสร้างทีละชิ้นส่วน โดย เริ่มต้นจากชิ้นส่วนแรกไปจนถึงชิ้นส่วนสุดท้าย ดังแสดงในรูป 3.1

โปรแกรมไมโครคอมพิว เตอร์ที่ เขียนขึ้นในงานวิจัยนี้ ได้มาจากการดัดแปลงโปรแกรมของ Johnson[36]

3.2 วิธีการฟรอนทัลในการวิ เคราะห์โครงสร้าง

สำหรับในงานวิจัยนี้จะนำวิธีการฟรอนทัลมาประยุกต์ใช้กับการวิ เคราะห์ผนังด้านแรงเฉือนโดยการจำลองโครงสร้าง เป็นโครงข้อแข็ง ทั้งนี้เนื่องจากวิธีการฟรอนทัลจะ เริ่มด้วยการประกอบโครงสร้างตั้งแต่ชิ้นส่วนแรก คือชิ้นส่วนที่ 1 (ฟรอนต์ที่ 1) เรื่อยไปจนถึงชิ้นส่วนสุดท้าย ในระหว่างนั้นจะมีการรวมค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนส เมตริกซ์และ เวก เตอร์ของแรงที่มีระดับขั้นความ เสรี (Degree of Freedom) เดียวกัน การทำการกำจัดระดับขั้นความ เสรีของข้อที่ไม่ได้ต่อกับข้อใด ๆ ของชิ้นส่วนอื่นในโครงสร้างนั้น โดยใช้การกำจัดของเกาซ์ จากนั้นจะเก็บค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนส เมตริกซ์และ เวก เตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์แล้วลงในแผ่นจานแม่ เหล็ก เหลือ เฉพาะสัมประสิทธิ์สติฟเนส เมตริกซ์และ เวก เตอร์ของแรงที่ไม่ได้ถูกกำจัดออกอยู่ในหน่วยความจำ เพราะฉะนั้นวิธีการฟรอนทัลนี้จะประหยัดหน่วยความจำภายใน เครื่อง (Incore Memory) เหมาะสำหรับใช้ในไมโครคอมพิว เตอร์ที่มีหน่วยความจำจำกัด

เมื่อทุกข้อผ่านการกำจัดของ เกาซ์แล้วจะหาคำตอบของสมการสมดุลย์ ซึ่งในที่นี้คือ ค่าการ เคลื่อนที่ที่ข้อได้ โดยการแทนค่าย้อนกลับ

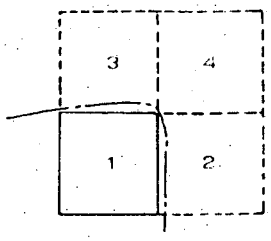

ฟรอนต์ที่ 1

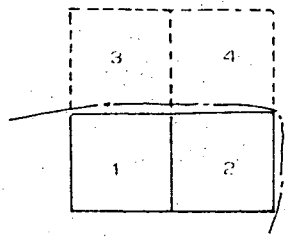

ฟรอนต์ที่ 2

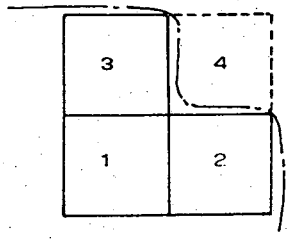

ฟรอนต์ที่ 3

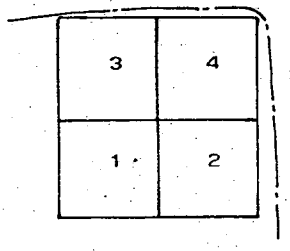

ฟรอนต์ที่ 4

รูปที่ 3.1 แสดงลักษณะคลื่นของฟรอนทัลที่กวาดผ่านโครงสร้างทีละชิ้นส่วนจนครบทั้งโครงสร้าง

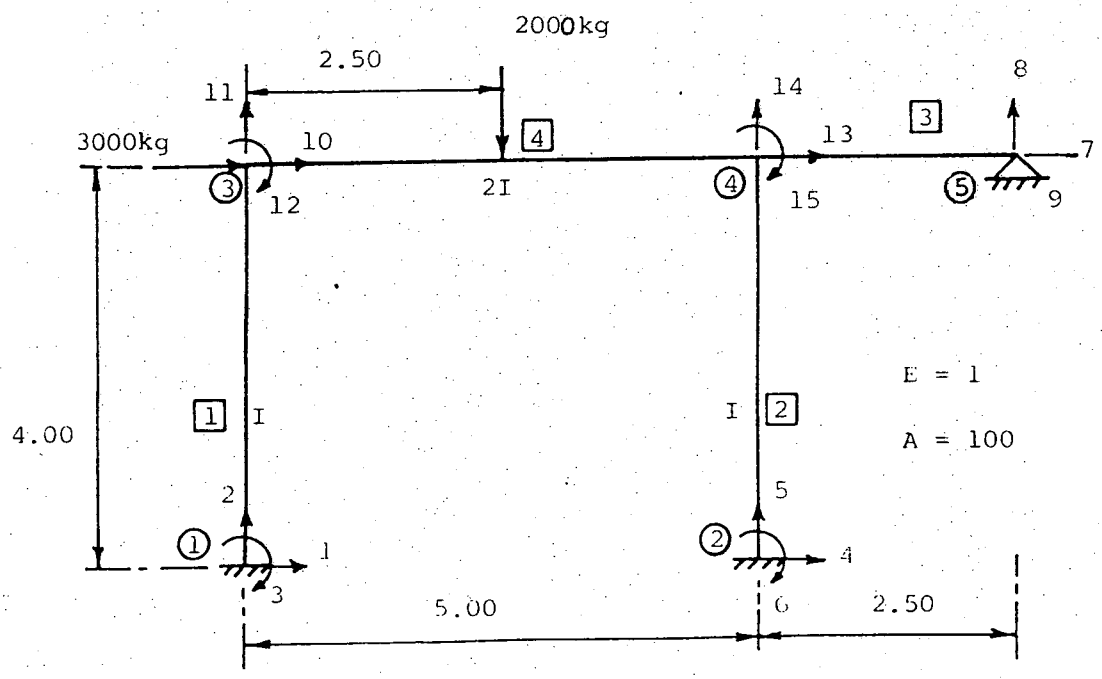

รูปที่ 3.2 ตัวอย่างโครงข้อแข็ง

พิจารณาโครงสร้างในรูปที่ 3.2 ซึ่งเป็นโครงข้อแข็งที่มี 4 ชิ้นส่วนและจำนวนขั้ว เท่ากับ 5 ขั้ว โดยมีระดับขั้นความเสรี หมายเลขขั้ว หมายเลขชิ้นส่วนและคุณสมบัติอื่น ๆ ดังแสดงในรูป วิธีการฟรอนทัลจะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.1 ฟรอนต์ที่ 1 (ชิ้นส่วนหมายเลข 1)

ในฟรอนต์นี้ชิ้นส่วนที่เข้ามาในฟรอนต์ คือชิ้นส่วนหมายเลข 1 ซึ่งประกอบด้วยขั้วหมายเลข 1 และ 3 โดยมีระดับขั้นความเสรี 1, 2, 3 และ 10, 11, 12 ตามลำดับ สัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 1นี้ สามารถหาได้โดยใช้สมการ (2.9), (2.13) และ (2.14) และแก้ไขสติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงให้สอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขที่จุดรองรับตามวิธีที่ 2 ในหัวข้อ 2.5 (รายละเอียดอยู่ในบทที่ 2) สัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงเหล่านี้จะนำไปเก็บไว้ในหน่วยความจำของฟรอนต์ สำหรับในฟรอนต์ที่ 1 นี้ใช้หน่วยความจำเท่ากับ 27 (21 หน่วยสำหรับสัมประสิทธิ์สติฟเนสและ 6 หน่วยสำหรับเวกเตอร์ของแรง) โดยเก็บเฉพาะสัมประสิทธิ์สติฟเนสในแนวเส้นทะแยงมุมและส่วนที่อยู่เหนือแนวเส้นทะแยงมุม ดังแสดงในรูปที่ 3.3

หลังจากนั้นจะทำการกำจัดของเกาซ์ โดยขั้วที่ถูกกำจัดในฟรอนต์ที่ 1 นี้คือขั้วหมายเลข 1 ซึ่งไม่ได้ต่อกับชิ้นอื่นอีกแล้ว สำหรับขั้วที่ 1 นี้มีระดับขั้นความเสรีเท่ากับ 1, 2 และ 3 ดังนั้นจะทำการกำจัดเฉพาะสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงที่เกี่ยวข้องกับระดับขั้นความเสรี 1, 2, 3 เท่านั้น ได้ผลดังแสดงในรูปที่ 3.4 ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์แล้ว จะถูกเก็บบันทึกไว้ในแผ่นจานแม่เหล็กเพื่อรอเรียกใช้งานในช่วงการแทนค่าย้อนกลับ (ส่วนที่บันทึกคือ บริเวณที่แรเงา ในรูปที่ 3.4)

3.2.2 ฟรอนต์ที่ 2 (ชิ้นส่วนหมายเลข 2)

ลักษณะการทำงานจะเช่นเดียวกับในฟรอนต์ที่ 1 เพียงแต่ในฟรอนต์นี้จะมีจำนวนขั้วในฟรอนต์เท่ากับ 3 ขั้ว คือ ขั้วหมายเลข 2, 3 และ 4 โดยขั้วหมายเลข 2 จะอยู่ก่อนหมายเลข 3 และ 4 เนื่องจากขั้วหมายเลข 2 จะถูกกำจัดในฟรอนต์นี้ จากนั้นขั้นตอนจะเหมือนกับในฟรอนต์ที่ 1 ซึ่งเมื่อผ่านการกำจัดของเกาซ์แล้ว จะเก็บค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงไว้ในแผ่นจานแม่เหล็ก สำหรับในฟรอนต์ที่ 2 นี้จะใช้หน่วยความจำเท่ากับ 45 หน่วย (36 หน่วยสำหรับเก็บค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และ 6 หน่วยสำหรับเวกเตอร์ของแรง) ดังแสดงในรูปที่ 3.5-3.6

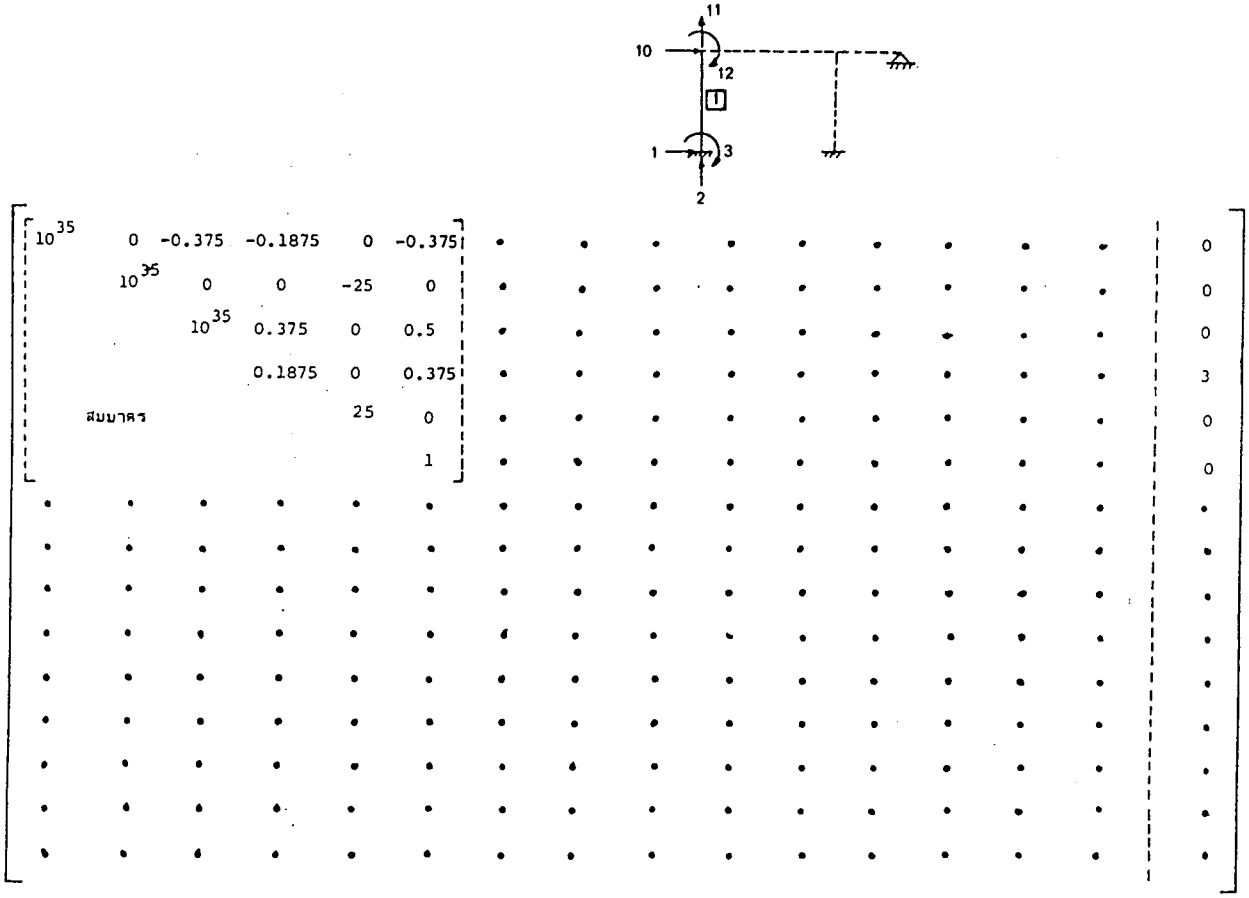

รูปที่ 3.3 ฟรอนต์ที่ 1 การรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนส

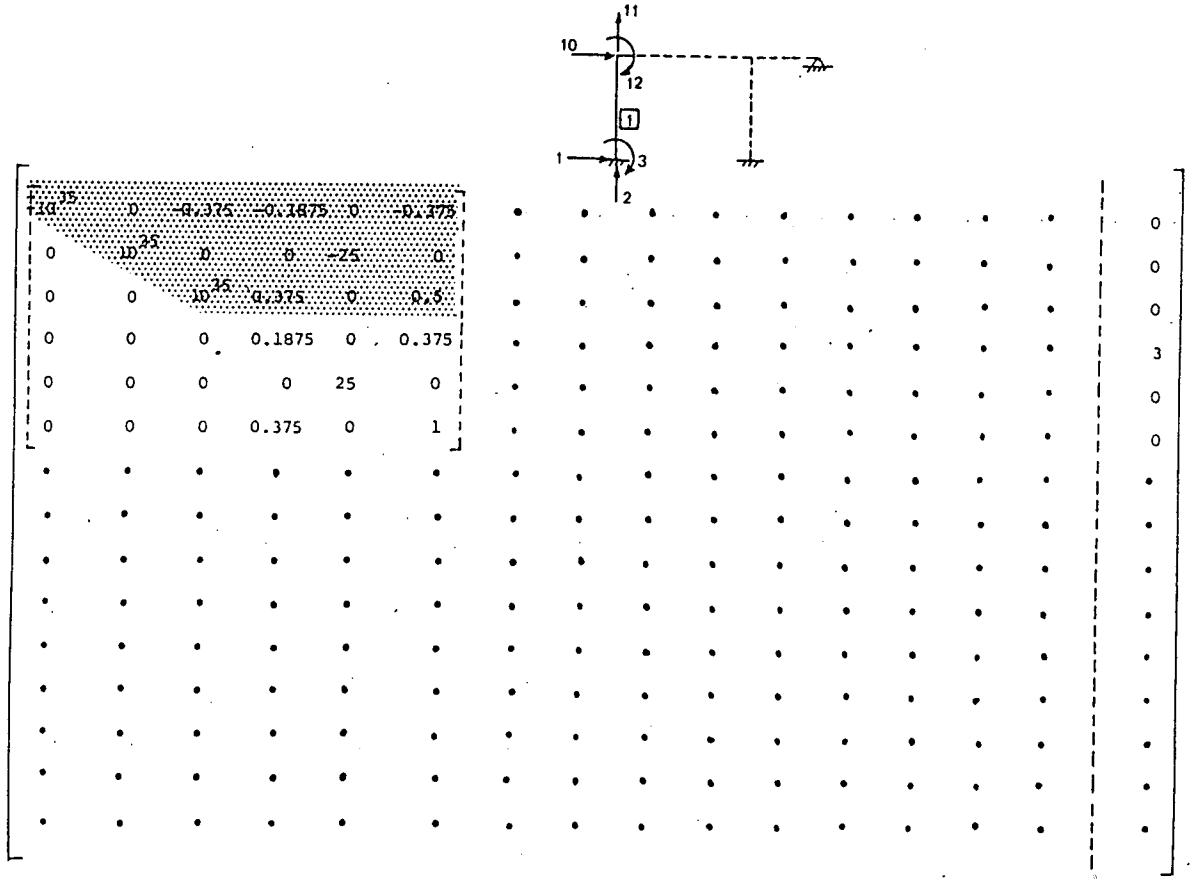

รูปที่ 3.4 ฟรอนต์ที่ 1 การกำจัดของเกาซ์

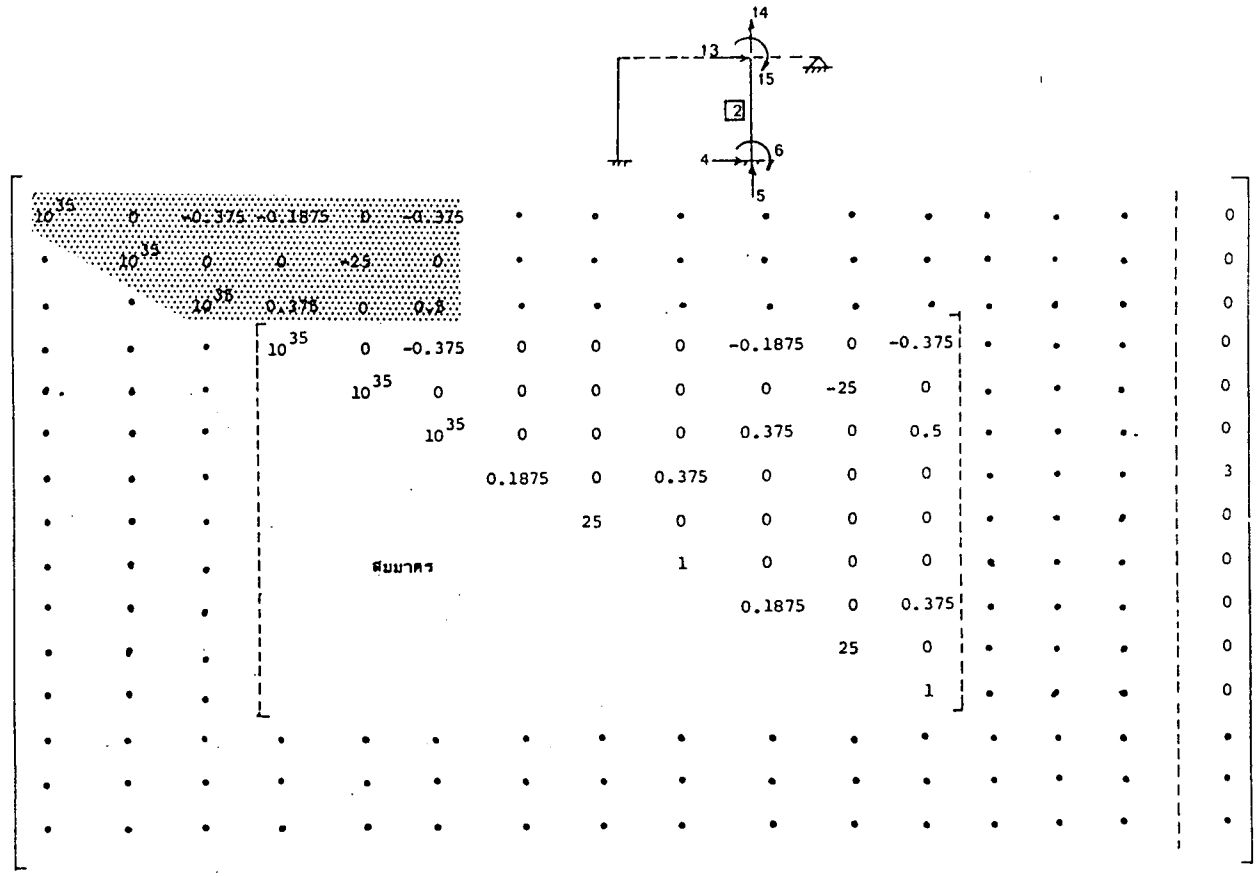

รูปที่ 3.5 ฟรอนต์ที่ 2 การรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนส

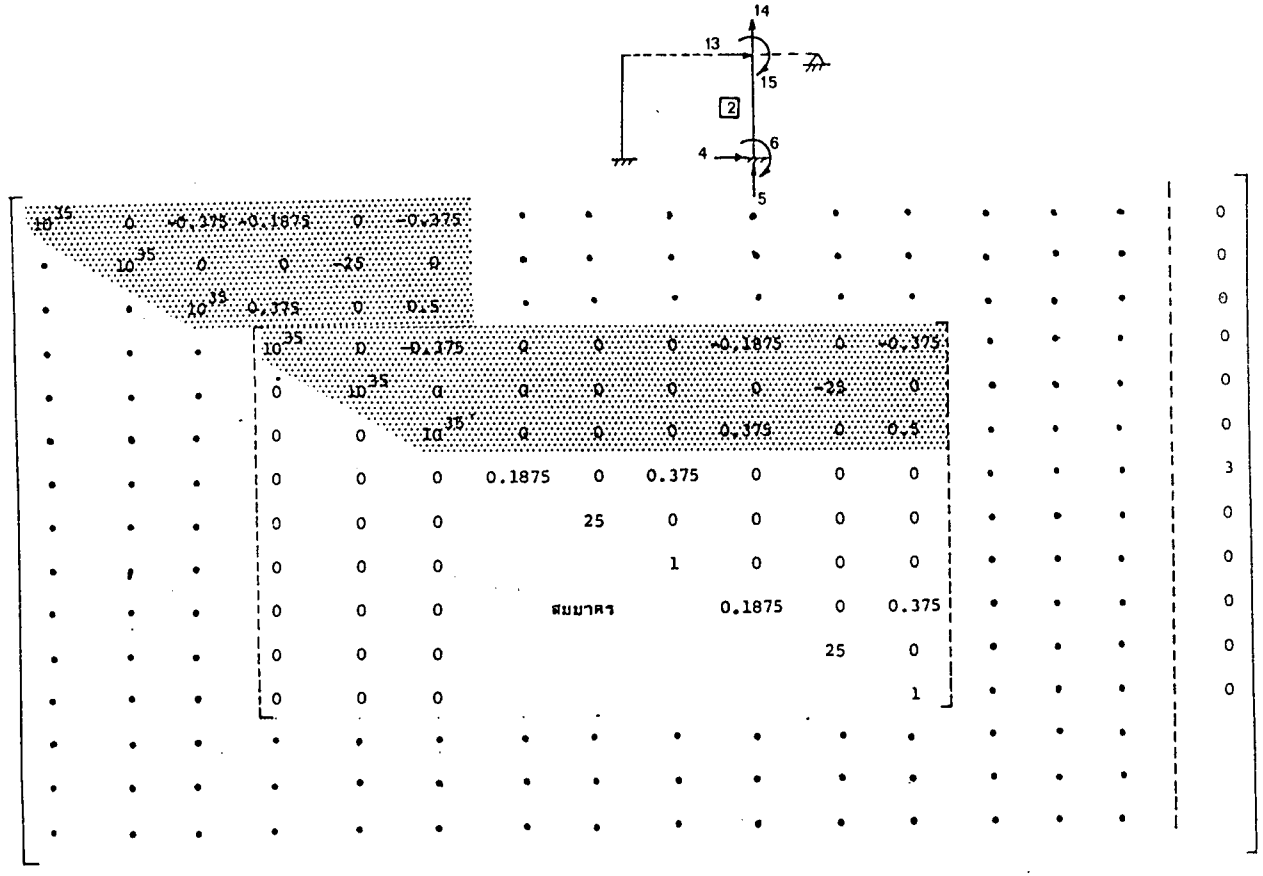

รูปที่ 3.6 ฟรอนต์ที่ 2 การกำจัดของเกาซ์

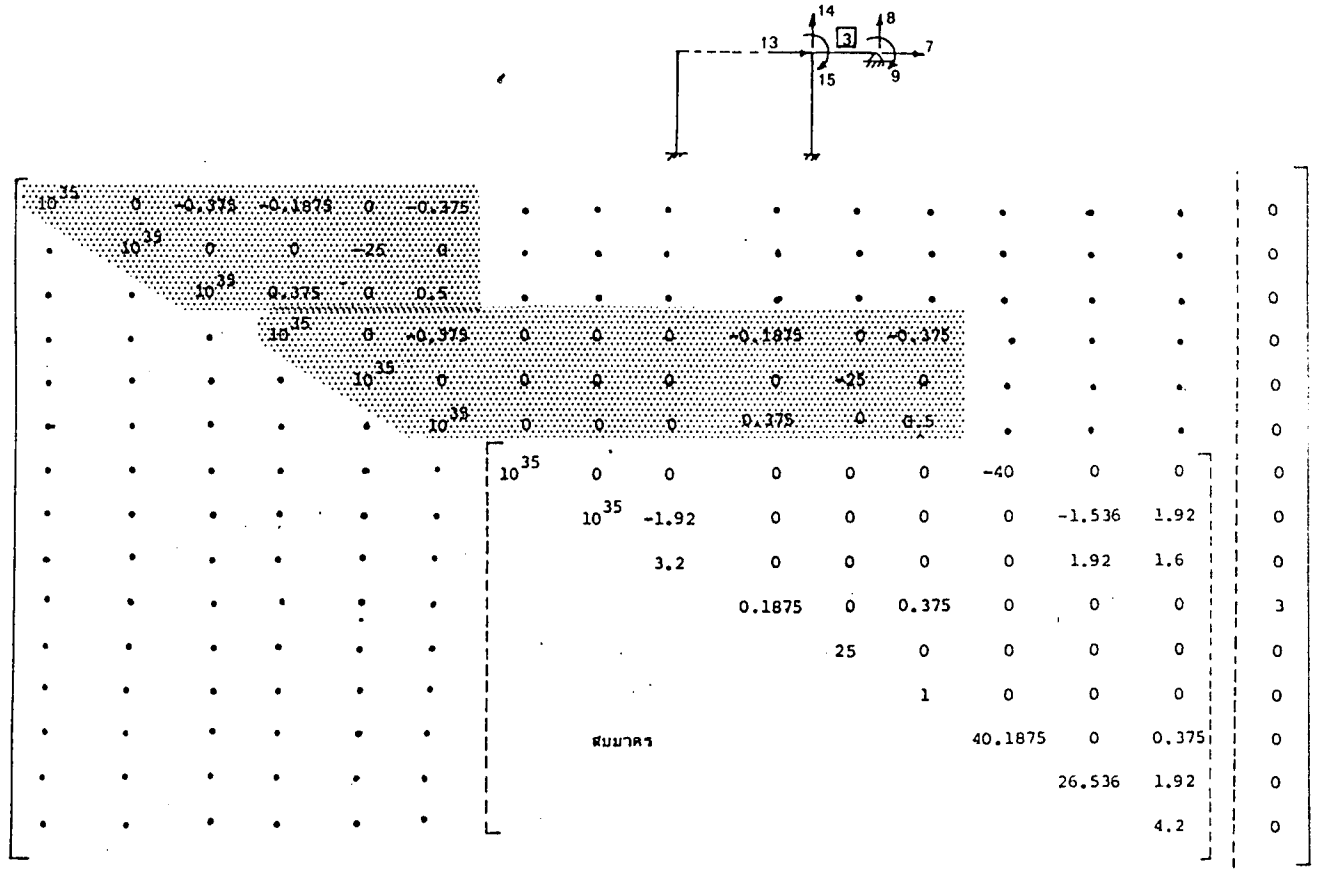

รูปที่ 3.7 ฟรอนต์ที่ 3 การรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนส

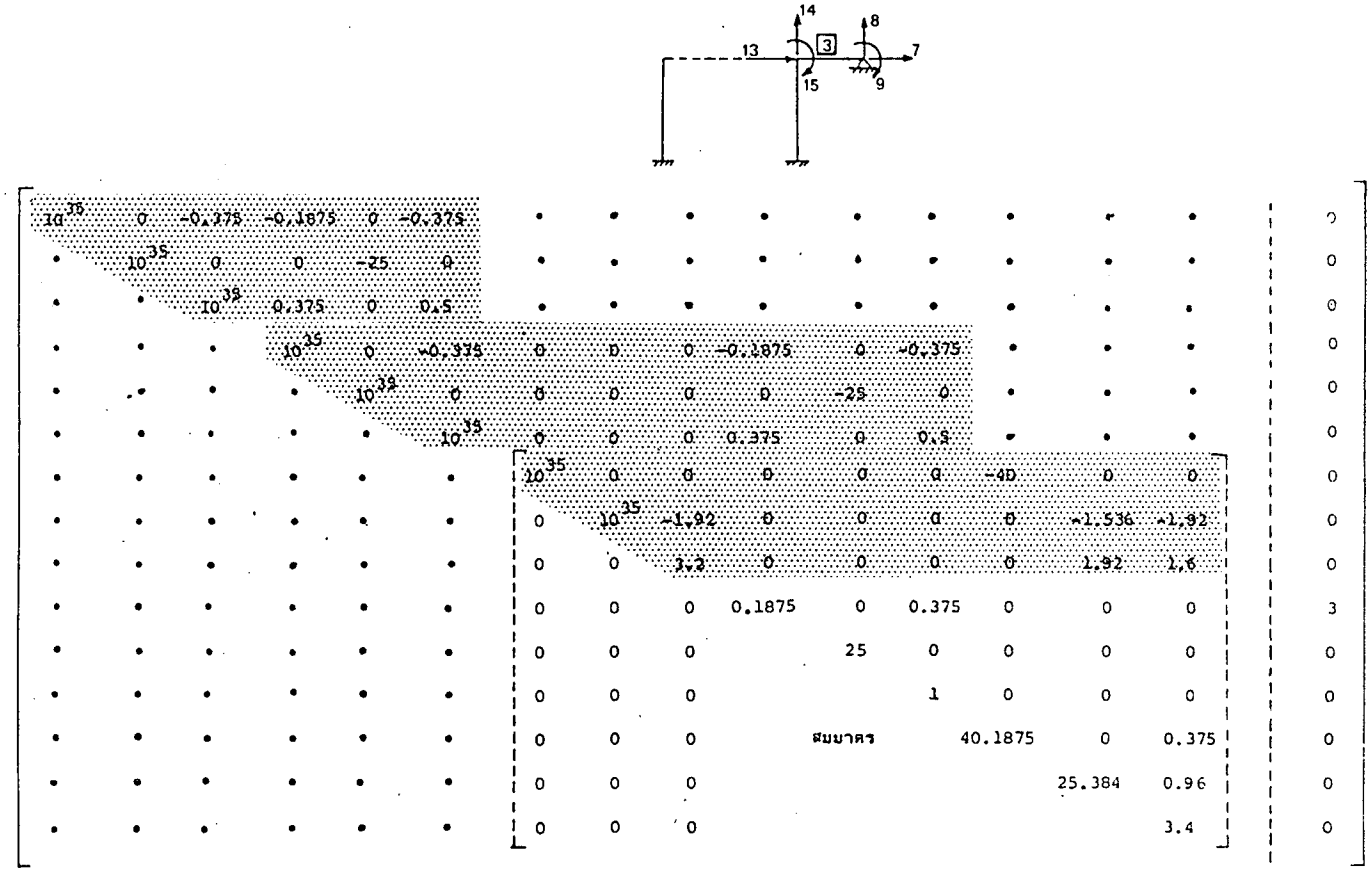

รูปที่ 3.8 ฟรอนต์ที่ 3 การกำจัดของเกาซ์

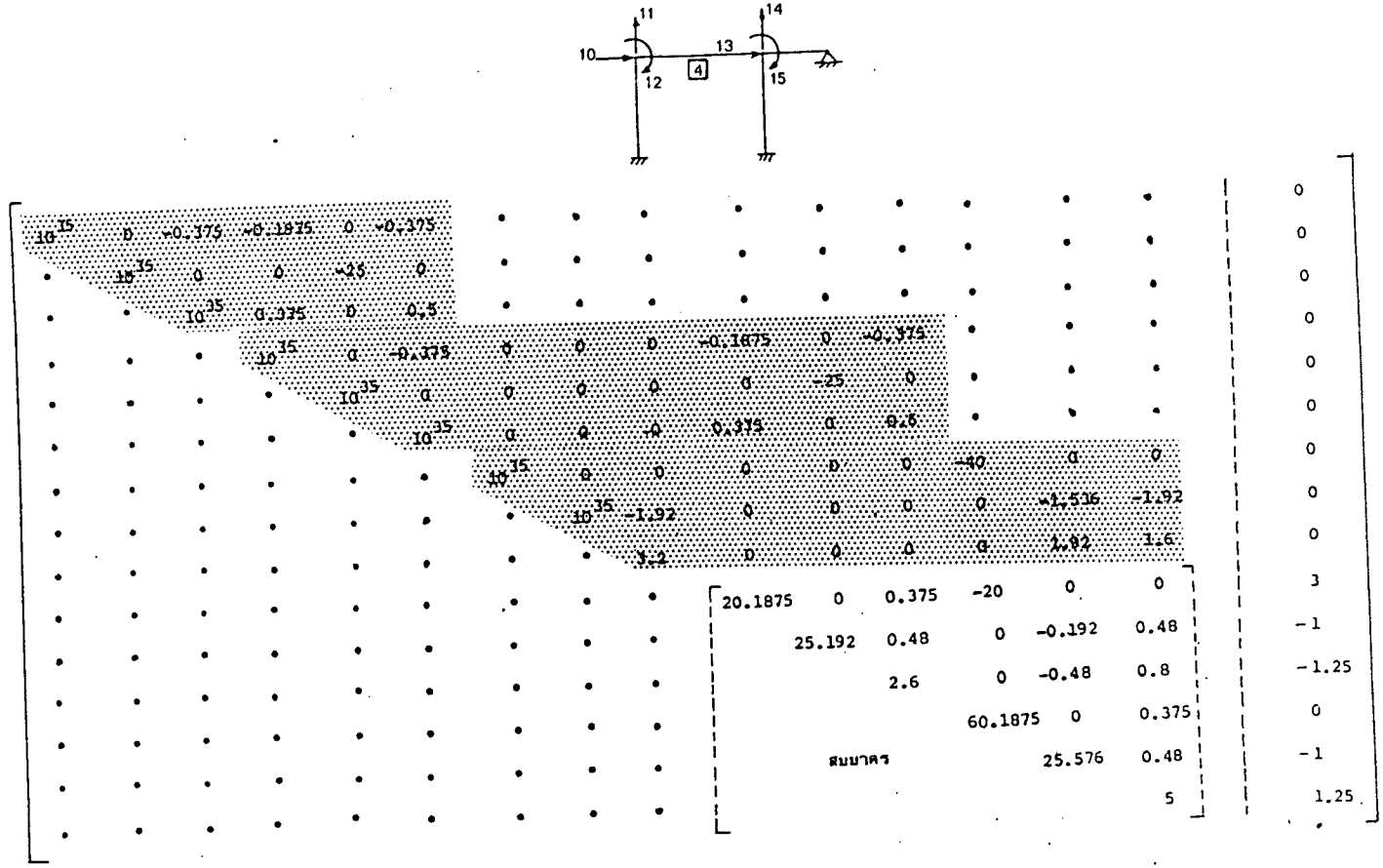

รูปที่ 3.9 ฟรอนต์ที่ 4 การรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนส

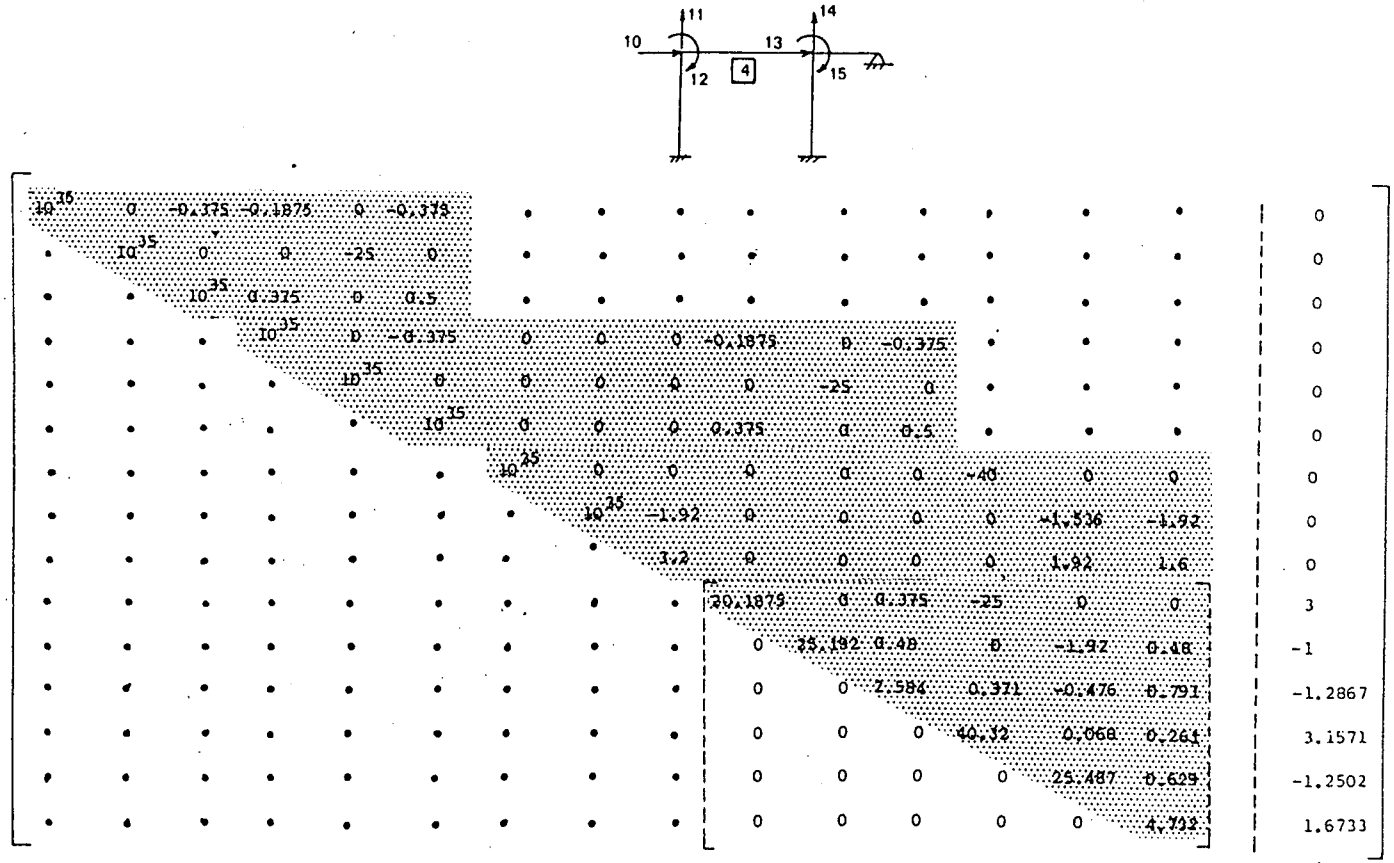

รูปที่ 3.10 ฟรอนต์ที่ 4 การกำจัดของเกาซ์

3.2.3 ฟรอนต์ที่ 3 (ชิ้นส่วนหมายเลข 3)

ในฟรอนต์ที่ 3 นี้ขั้วที่อยู่ในฟรอนต์คือขั้วหมายเลข 5, 3 และ 4โดยขั้วหมายเลข 5 จะถูกกำจัดออก และสำหรับในฟรอนต์ที่ 3 นี้ใช้หน่วยความจำ 45 หน่วย (36 หน่วยสำหรับเก็บค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และ 6 หน่วยสำหรับเวกเตอร์ของแรง) ดังแสดงในรูปที่ 3.7-3.8

3.2.4 ฟรอนต์ที่ 4 (ชิ้นส่วนหมายเลข 4)

ในฟรอนต์ที่ 4 ซึ่งเป็นฟรอนต์สุดท้าย ขั้วที่อยู่ในฟรอนต์คือ หมายเลข 3 และ 4 โดยถูกกำจัดออกทั้งสองขั้ว เนื่องจากเป็นฟรอนต์สุดท้าย สำหรับในฟรอนต์นี้ใช้หน่วยความจำเท่ากับ 27 หน่วย (21 หน่วยสำหรับสัมประสิทธิ์สติฟเนสและ 6 หน่วยสำหรับเวกเตอร์ของแรง) ดังแสดงในรูปที่ 3.9-3.10

3.2.5 การแทนค่าย้อนกลับ

สำหรับการแทนค่าย้อนกลับนั้นจะเริ่มจากชิ้นส่วนสุดท้ายย้อนกลับมาหาชิ้นส่วนแรก โดยจะอ่านค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์ ซึ่งบันทึกไว้ในแผ่นจานแม่เหล็ก (บริเวณที่แรเงาในรูปที่ 3.10) มาใช้ในการแทนค่าย้อนกลับจะได้ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วดังต่อไปนี้

$$\{D\} = \begin{Bmatrix} 0 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ -0.1421 \\ 0.2357 \\ -0.0349 \\ -0.6278 \\ 0.0761 \\ -0.0578 \\ 0.3536 \end{Bmatrix} \begin{matrix} (1) \\ (2) \\ (3) \\ (4) \\ (5) \\ (6) \\ (7) \\ (8) \\ (9) \\ (10) \\ (11) \\ (12) \\ (13) \\ (14) \\ (15) \end{matrix}$$

ส่วนการหาค่าแรงลัพธ์ในชิ้นส่วน หาได้โดยใช้สมการ (2.24) ในหัวข้อที่ 2.6 จะได้แรงลัพธ์ในชิ้นส่วนดังแสดงในรูปที่ 3.11

โครงสร้างในรูปที่ 3.2 ถ้าวิเคราะห์ด้วยวิธีไดเร็กสติฟเนส[3] พบว่าจะต้องใช้หน่วยความจำเท่ากับ 120 หน่วย สำหรับเก็บค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและใช้ 15 หน่วยสำหรับเก็บค่าเวกเตอร์ของแรง แต่ในการวิเคราะห์ด้วยวิธีการฟรอนทัลนั้น หน่วยความจำที่ใช้จะขึ้นอยู่กับขนาดของฟรอนต์ที่ใหญ่ที่สุด จากตัวอย่างโครงสร้างข้างต้น ขนาดของฟรอนต์ที่ใหญ่ที่สุดจะใช้หน่วยความจำเท่ากับ 36 หน่วย สำหรับเก็บค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและ 9 หน่วยสำหรับเก็บค่าเวกเตอร์ของแรง ซึ่งเปรียบเทียบกันแล้วจะพบว่า วิธีการฟรอนทัล ใช้หน่วยความจำในการเก็บค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงน้อยกว่าวิธีไดเร็กสติฟเนสประมาณ 3 เท่า (เปรียบเทียบกันเฉพาะกรณีตัวอย่างโครงสร้างในรูปที่ 3.2 เท่านั้น)

3.3 โปรแกรมการวิเคราะห์ด้วยวิธีการฟรอนทัล

วิธีการฟรอนทัลที่กล่าวในหัวข้อที่ 3.2 นั้น พบว่าจะต้องมีขั้นตอนในการประกอบและการรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรง การจัดอันดับขั้วสำหรับฟรอนต์ปัจจุบันและฟรอนต์ต่อไป การกำหนดระดับขั้นความเสรีของขั้วในฟรอนต์ การทำการกำจัดของเกาซ์ การเคลื่อนย้ายสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงสำหรับฟรอนต์ต่อไป การบันทึกสัมประสิทธิ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์แล้วลงในแผ่นจานแม่เหล็ก ฯลฯ ขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้มีรายละเอียดดังโปรแกรมต่อไปนี้ (พิจารณาแผนภูมิในรูปที่ 3.12 ประกอบ)

3.3.1 โปรแกรม EXECUTE DATA

โปรแกรม EXECUTE DATA จะประกอบไปด้วยโปรแกรมย่อย

- PREFRONT
- FRONT
- FRONTIQ
- GAPS
- EXPAND

ม 17358055

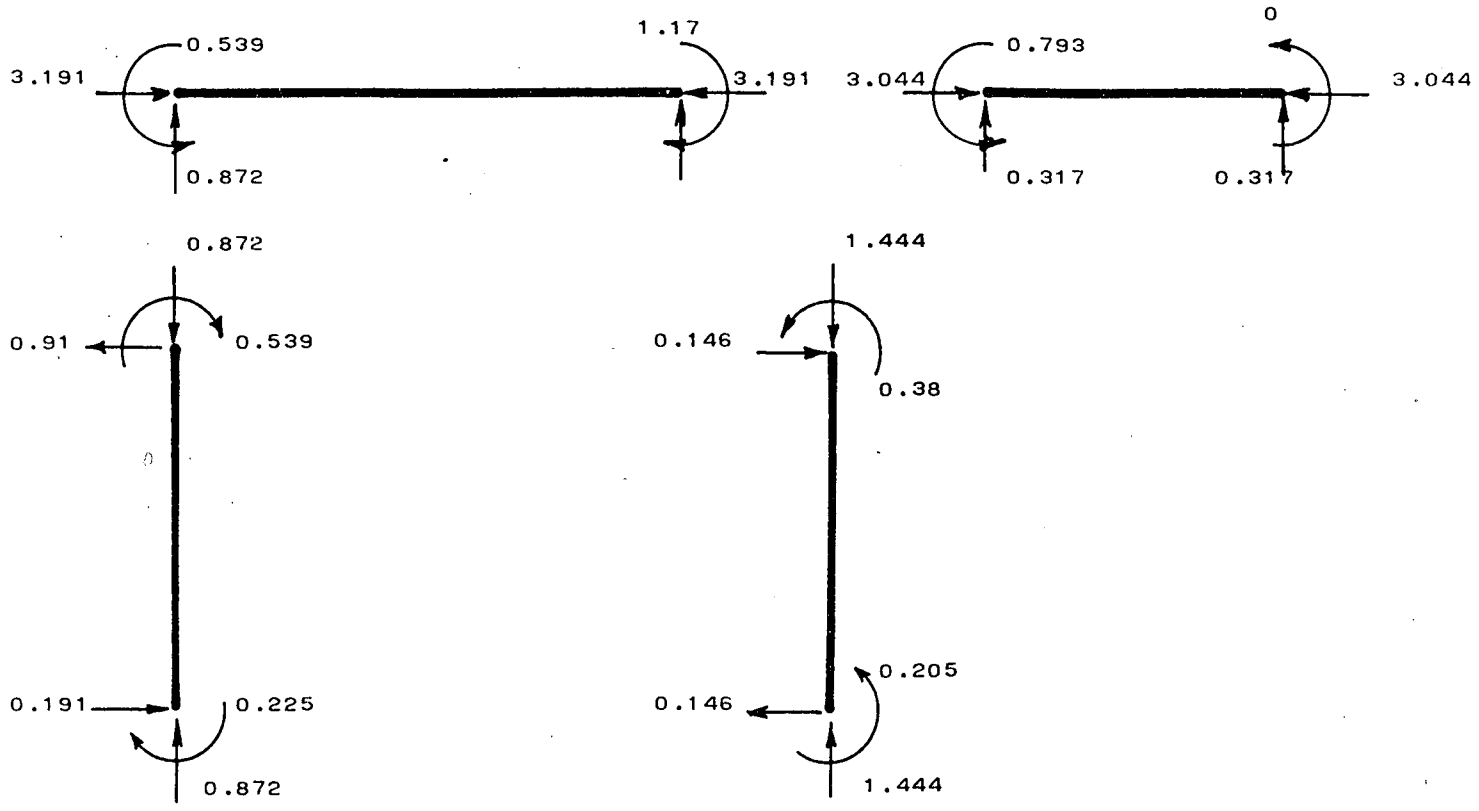

รูปที่ 3.11 แรงสัพธ์ในชิ้นส่วนโครงข้อแข็งรูปที่ 3.2

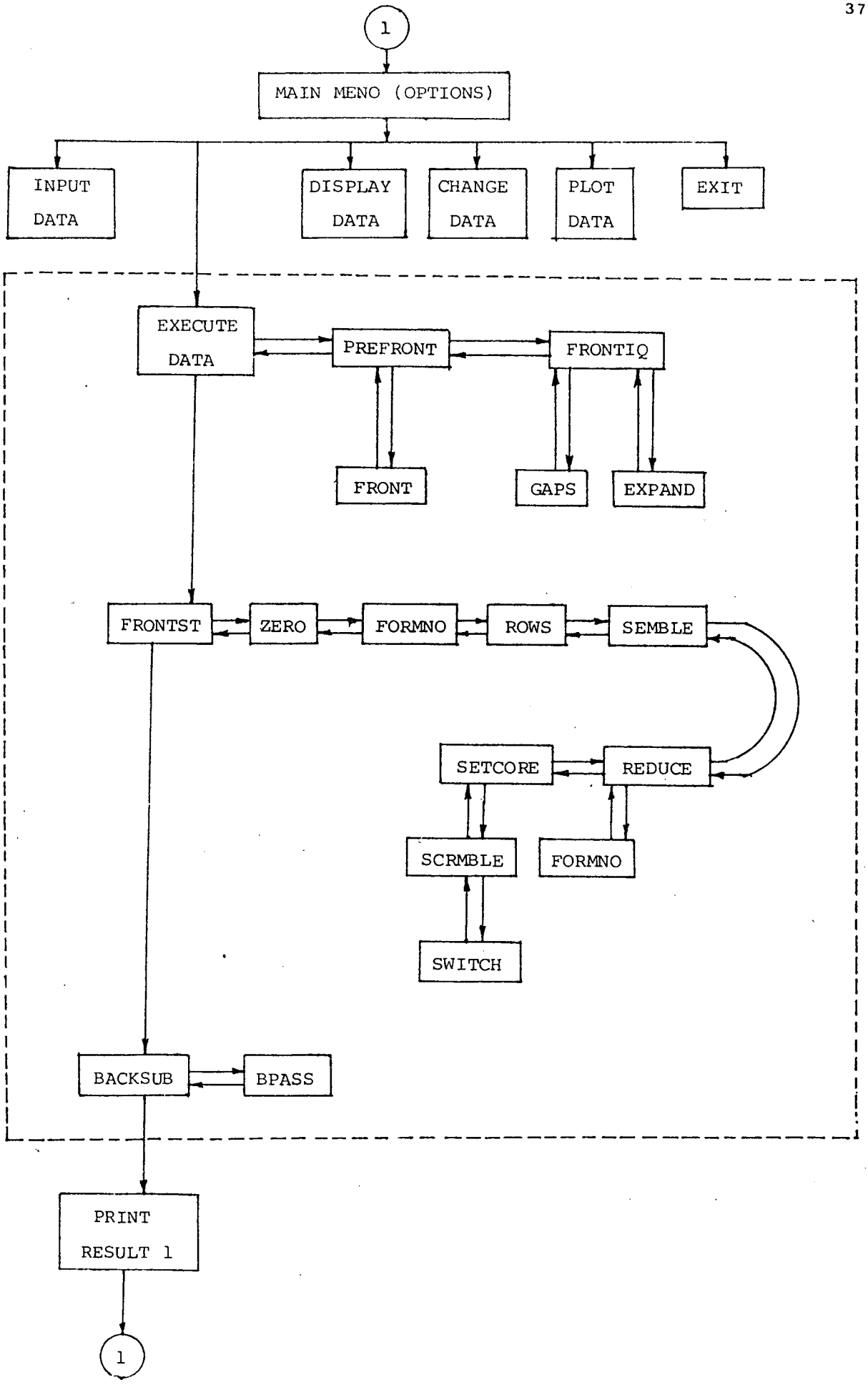

รูปที่ 3.12 แผนภูมิของโปรแกรมการวิเคราะห์โครงข้อแข็งด้วยวิธีการฟรอนทัล

แต่ละโปรแกรมย่อยมีหน้าที่ในการทำงานดังต่อไปนี้

3.1.1.1 โปรแกรมย่อย PREFRONT

PREFRONT มีหน้าที่ในการบันทึกจำนวนชิ้นส่วนที่จะประกอบเข้าที่ขั้วใด ๆ ซึ่งจะเท่ากับจำนวนครั้งที่ขั้วนั้น ถูกเรียกเข้าไปในฟรอนต์ ยกตัวอย่างเช่น โครงสร้างในรูปที่ 3.2 จะพบว่า

จำนวนชิ้นส่วนที่ประกอบเข้าที่ขั้วหมายเลข 1 = 1 (คือชิ้นส่วนหมายเลข 1)

จำนวนชิ้นส่วนที่ประกอบเข้าที่ขั้วหมายเลข 2 = 1 (คือชิ้นส่วนหมายเลข 2)

จำนวนชิ้นส่วนที่ประกอบเข้าที่ขั้วหมายเลข 3 = 2 (คือชิ้นส่วนหมายเลข 1 และ 4)

จำนวนชิ้นส่วนที่ประกอบเข้าที่ขั้วหมายเลข 4 = 3 (คือชิ้นส่วนหมายเลข 2,3 และ 4)

จำนวนชิ้นส่วนที่ประกอบเข้าที่ขั้วหมายเลข 5 = 1 (คือชิ้นส่วนหมายเลข 3)

ข้อมูลเหล่านี้จะบันทึกไว้ในแถวลำดับ (Array) IB ดังแสดงในรูปที่ 3.13 ทั้งนี้เพื่อเก็บไว้ใช้งานในโปรแกรมย่อย FRONT

3.3.1.2 โปรแกรมย่อย FRONT

ในการทำงานของโปรแกรมย่อย PREFRONT จะเรียกโปรแกรมย่อย FRONT มาใช้งานอีกต่อหนึ่ง โดยโปรแกรมย่อย FRONT มีหน้าที่ในการสร้างแถวลำดับ MOC ซึ่งแถวลำดับ MOC นี้เป็นตัวแสดงว่าในแต่ละฟรอนต์นั้นมีขั้วอะไรอยู่บ้าง โดยจะจัดขั้วที่ต้องถูกกำจัดออกไปในแต่ละฟรอนต์ไว้ข้างหน้าสุด นอกจากนี้ยังกำหนดตัวแปร M, MQ, N และ NQ โดยที่

M = จำนวนขั้วที่จะถูกกำจัดออกในฟรอนต์

MQ = ระดับขั้นความเสรีที่ถูกกำจัดออกในฟรอนต์

N = จำนวนขั้วทั้งหมดในฟรอนต์

และ NQ = ระดับขั้นความเสรีทั้งหมดในฟรอนต์

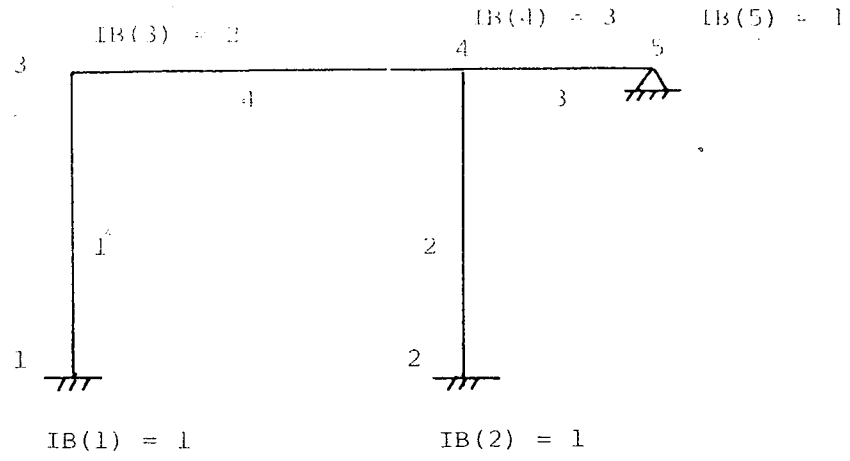

รูปที่ 3.13 การบันทึกแถวลำดับ IB ในการทำงานของโปรแกรมย่อย PREFRONT

ฟรอนต์ที่ 1

MQ	NQ	M	N	N	MOC(1)	MOC(2)
3	6	1	2	2	1	2

ฟรอนต์ที่ 2

MQ	NQ	M	N	N	MOC(1)	MOC(2)	MOC(3)
3	9	1	3	3	2	3	4

ฟรอนต์ที่ 3

MQ	NQ	M	N	N	MOC(1)	MOC(2)	MOC(3)
3	9	1	3	3	5	3	4

ฟรอนต์ที่ 4

MQ	NQ	M	N	N	MOC(1)	MOC(2)
6	6	2	2	2	3	4

รูปที่ 3.14 การบันทึกข้อมูลในลักษณะของ Sequential Text File ชื่อ "FRONT"

สำหรับในกรณีตัวอย่างรูปที่ 3.2 พบว่า

ฟรอนต์ที่	แถวลำดับ MOC	M	MQ	N	NQ
1	[1] , 2	1	3	2	6
2	[2] , 3, 4	1	3	3	9
3	[5] , 3, 4	1	3	3	9
4	[3] , [4]	2	6	2	6

หมายเหตุ [ ] แสดงขั้วที่ถูกกำจัดออกจากฟรอนต์

ในโปรแกรมย่อย FRONT นี้ค่าตัวแปร MQ, NQ, M, N และแถวลำดับ MOC จะถูกบันทึกลงแผ่นจานแม่เหล็ก โดยเก็บอยู่ในลักษณะของ Sequential Text File ใช้ชื่อว่า "FRONT" ดังแสดงในรูปที่ 3.14 ทั้งนี้เพื่อเก็บเป็นข้อมูลสำหรับโปรแกรมอื่นต่อไป

3.3.1.3 โปรแกรมย่อย FRONTIQ

โปรแกรมย่อย FRONTIQ ทำหน้าที่ในการจัดเรียบเรียงข้อมูลเกี่ยวกับขั้วในฟรอนต์ปัจจุบัน (Current Front) กับขั้วในฟรอนต์ต่อไป (Next Front) โดยจะอ่านข้อมูลจาก Sequential Text File ที่ชื่อว่า "FRONT" เพื่อนำค่าตัวแปร MQ, NQ, M, N และแถวลำดับ MOC จากแผ่นจานแม่เหล็ก ซึ่งบันทึกไว้ในการทำงานของโปรแกรมย่อย FRONT มาใช้งานในโปรแกรมย่อย FRONTIQ นี้

ในโปรแกรมย่อย FRONTIQ นี้จะสร้างแถวลำดับขึ้นอีก 2 ตัว คือ AMOC และ BMOC โดย AMOC จะใช้เก็บหมายเลขขั้วในฟรอนต์ปัจจุบัน และ BMOC ใช้เก็บหมายเลขขั้วในฟรอนต์ต่อไป นอกจากนี้ยังกำหนดค่าตัวแปร MQ, NQ, M1, N1 และค่าตัวแปร MR, NR, M2, N2 โดยที่

MQ = ระดับขั้นความเสรีที่ถูกกำจัดออกในฟรอนต์ปัจจุบัน

NQ = ระดับขั้นความเสรีทั้งหมดในฟรอนต์ปัจจุบัน

M1 = จำนวนขั้วที่ถูกกำจัดออกในฟรอนต์ปัจจุบัน

N1 = จำนวนขั้วทั้งหมดในฟรอนท์ปัจจุบัน

MR = ระดับขั้นความเสรีที่ถูกกำจัดออกในฟรอนต์ต่อไป

NR = ระดับขั้นความเสรีทั้งหมดในฟรอนต์ต่อไป

M2 = จำนวนขั้วที่ถูกกำจัดออกในฟรอนต์ต่อไป

N2 = จำนวนขั้วทั้งหมดในฟรอนต์ต่อไป

สำหรับในตัวอย่างรูปที่ 3.2 พบว่า

ฟรอนต์ที่	แถวลำดับ AMOC	แถวลำดับ AMOC	MQ	NQ	M1	N1	MR	NR	M2	N2
1	[1] , 3	[2] 3,4	3	6	1	2	3	9	1	3
2	[2] ,3,4	[5] 3,4	3	9	1	3	3	9	1	3
3	[5] ,3,4	[3] , [4]	3	0	1	3	6	6	2	2
4	[3] , [4]	-	6	6	2	2	-	-	-	-

โปรแกรมย่อย FRONTIQ จะเรียกโปรแกรมย่อยอีก 2 โปรแกรมคือ โปรแกรมย่อย GAPS และ EXPAND เพื่อทำงานในขั้นต่อไป

3.3.1.4 โปรแกรมย่อย GAPS

โปรแกรมย่อย GAPS จะทำหน้าที่เปรียบเทียบขั้วที่ไม่ได้ถูกกำจัดในฟรอนต์ปัจจุบันกับขั้วที่ไม่ได้ถูกกำจัดในฟรอนต์ต่อไป เพื่อจัดตำแหน่งของขั้วที่ไม่ได้ถูกกำจัดใน 2 ฟรอนต์ให้อยู่ในตำแหน่งที่ตรงกันมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อประหยัดเวลาในการสลับตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรง (รายละเอียดอยู่ในโปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH) ในกรณีตัวอย่างรูปที่ 3.2 นี้พบว่า ตำแหน่งขั้วที่ไม่ได้ถูกกำจัดในฟรอนต์ปัจจุบันและในฟรอนต์ต่อไป ส่วนใหญ่จะอยู่ตรงกัน ดังนั้นเพื่อเป็นการชี้ให้เห็นชัดเจนจะขอยกตัวอย่างในรูปที่ 3.15

ในรูปที่ 3.15 เป็นโครงสร้างซนิดไฟไนต์เอเลเมนต์ ซึ่งมีจำนวนขั้วเท่ากับ 4 ขั้วในหนึ่งชิ้นส่วน ระดับขั้นความเสรีของแต่ละขั้วเท่ากับ 2 และโครงสร้างดังกล่าวประกอบด้วย 9 ชิ้นส่วน สำหรับในกรณีนี้ก่อนถึงโปรแกรมย่อย GAPS จะพบว่า

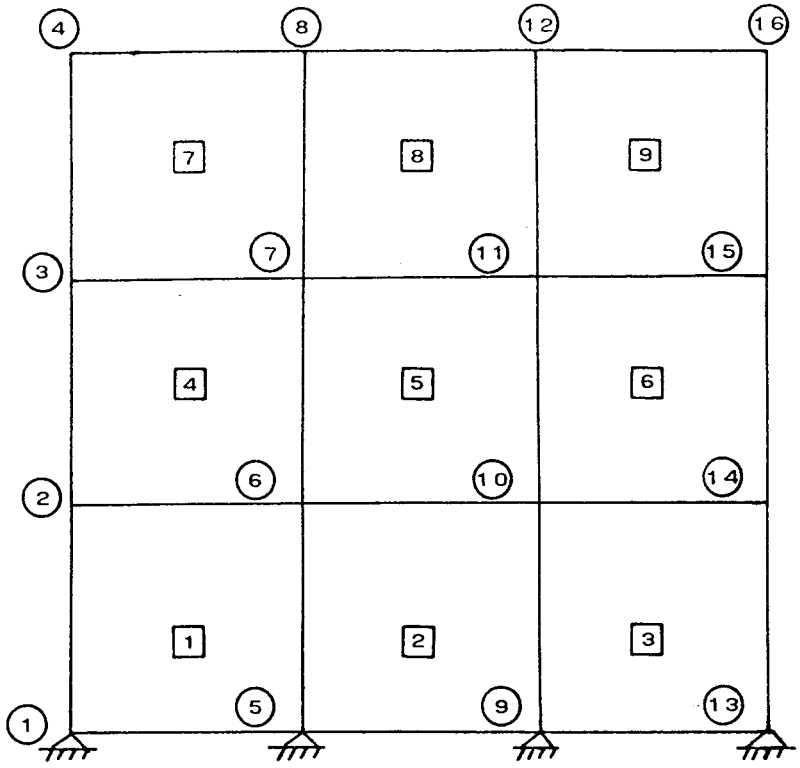

รูปที่ 3.15 โครงสร้างไฟไนต์ เอ เล เมนต์

ฟรอนต์ที่	MQ	MQ	M1	N1	AMOC
	MR	NR	M2	N2	BMOC
1	2	8	1	4	[1] 2 5 6
	2	10	1	5	[2] 3 5 6 7
2	2	10	1	5	[2] 3 5 6 7
	4	12	2	6	[3] [4] 5 6 7 8
3	4	12	2	6	[3] [4] 5 6 7 8
	2	12	1	6	[5] 6 7 8 9 19
4	2	12	1	6	[5] 6 7 8 9 10
	2	12	1	6	[6] 7 8 9 10 11
5	2	12	1	6	[6] 7 8 9 10 11
	4	12	2	6	[7] [8] 9 10 11 12
6	4	12	2	6	[7] [8] 9 10 11 12
	4	12	2	6	[9] [13] 10 11 12 14
7	4	12	2	6	[9] [13] 10 11 12 14
	4	10	2	5	[10] [14] 11 12 15
8	4	10	2	5	[10] [14] 11 12 15
	8	8	4	4	[11] [12] [15] [16]
9	8	8	4	4	[11] [12] [15] [16]
	-	-	-	-	[11] [12] [15] [16]

จะเห็นว่า ในฟรอนต์ที่ 3, 4, 5, 6 และ 7 นั้น ขั้วที่ไม่ได้ถูกกำจัดในฟรอนต์ปัจจุบันและฟรอนต์ต่อไป มีตำแหน่งไม่ตรงกัน ดังนั้นโปรแกรมย่อย GAPS จะจัดตำแหน่งใน AMOC และ BMOC เสียใหม่ดังนี้

ฟรอนต์ที่	MQ	NQ	M1	N1	AMOC
	MR	NR	M2	N2	BMOC
1	2	8	1	4	[1] 2 5 6
	2	10	1	5	[2] 3 5 6 7
2	2	10	1	5	[2] 3 5 6 7
	4	12	2	6	[3] [4] 5 6 7 8
3	4	12	2	6	[3] [4] 5 6 7 8
	2	12	1	6	[5] 9 10 6 7 8
4	2	12	1	6	[5] 9 10 6 7 8
	2	12	1	6	[6] 9 10 11 7 8
5	2	12	1	6	[6] 9 10 11 7 8
	4	12	2	6	[7] [8] 10 11 9 12
6	4	12	2	6	[7] [8] 10 11 9 12
	4	12	2	6	[9] [13] 10 11 14 12
7	4	12	2	6	[9] [13] 10 11 14 12
	4	10	2	5	[10] [14] 12 11 15
9	4	10	2	5	[10] [14] 12 11 15
	8	8	4	4	[11] [12] [15] [16]
9	8	8	4	4	[11] [12] [15] [16]
	-	-	-	-	[11] [12] [15] [16]

3.3.1.5 โปรแกรมย่อย EXPAND

เมื่อโปรแกรมย่อย GAPS จัดตำแหน่งของขั้วที่ไม่ได้ถูกกำจัดในฟรอนต์ปัจจุบันและในฟรอนต์ต่อไปแล้ว โปรแกรมย่อย FRONTIQ จะเรียกโปรแกรมย่อย EXPAND ทำงานในขั้นต่อไป หน้าที่หลักของโปรแกรมย่อย EXPAND มีอยู่ 2 ประการคือ

ประการที่ 1 ทำหน้าที่พิจารณาข้อของชิ้นส่วนที่จะเข้ามาอยู่ในฟรอนต์ปัจจุบันว่ามีระดับขั้นความเสรีที่เท่าใด ในการนี้จะทำได้โดยการสร้างแถวลำดับ LE สำหรับในตัวอย่างรูปที่ 3.2 พบว่า

ฟรอนต์ที่		หมายเลขข้อที่เข้ามาในฟรอนต์ ระดับขั้นความเสรีของข้อ		รูปประกอบ
1		1	2	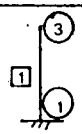
	LE	① ② ③	④ ⑤ ⑥	
2		2	4	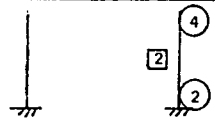
	LE	① ② ③	⑦ ⑧ ⑨	
3		4	5	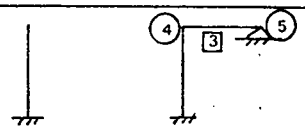
	LE	⑦ ⑧ ⑨	① ② ③	
4		3	4	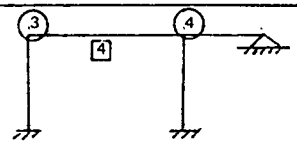
	LE	① ② ③	④ ⑤ ⑥	

จากตารางข้างต้นอธิบายได้ว่า

ในฟรอนต์ที่ 1 ข้อที่เข้ามาในฟรอนต์คือข้อหมายเลข 1 และ 3 ซึ่งระดับขั้นความเสรีของข้อหมายเลข 1 เท่ากับ 1, 2, 3 และระดับขั้นความเสรีของข้อหมายเลข 3 เท่ากับ 4, 5, 6 ตามลำดับ

ในฟรอนต์ที่ 2-4 จะมีลักษณะเดียวกันกับฟรอนต์ที่ 1 กล่าวคือ จะบอกหมายเลขข้อและระดับขั้นความเสรีของข้อที่เข้ามาอยู่ในฟรอนต์

ประการที่ 2 ทำหน้าที่พิจารณาว่าข้อที่ไม่ได้ถูกกำจัดในฟรอนต์ปัจจุบันนั้น ในฟรอนต์ต่อไปจะมีระดับขั้นความเสรีใดบ้าง ซึ่งในกรณีนี้จะทำได้โดยการสร้างแถวลำดับ LF สำหรับข้อที่ถูกกำจัดออกในฟรอนต์ปัจจุบัน ค่าแถวลำดับ LF จะเท่ากับศูนย์ พิจารณาตัวอย่างรูปที่ 3.2 จะได้ว่า

ฟรอนต์ที่	หมายเลขขั้ว แถวลำดับ LF	AMOC		
1		1	3	
	LF	⓪⓪⓪	④⑤⑥	
2		2	3	4
	LF	⓪⓪⓪	④⑤⑥	⑦⑧⑨
3		5	3	4
	LF	⓪⓪⓪	①②③	④⑤⑥
4		3	4	
	LF	⓪⓪⓪	⓪⓪⓪	

จากตารางข้างต้นอธิบายได้ดังนี้

ในฟรอนต์ที่ 1 ขั้วที่ปรากฏในฟรอนต์มีขั้วหมายเลข 1 และ 3 ซึ่งขั้วหมายเลข 1 ถูกกำจัดออกในฟรอนต์นี้ (LF = 0, 0, 0) ขั้วหมายเลข 3 นั้นระดับขั้นความเสรีในฟรอนต์ต่อไปเท่ากับ 4, 5, 6

ในฟรอนต์ที่ 2-4 มีลักษณะทำนองเดียวกันกับในฟรอนต์ที่ 1 ค่าตัวแปร MQ, KQ (KQ=MQ+1), NQ, NR, KS (KS= ระดับขั้นความเสรีทั้งหมดใน 1 ชิ้นส่วน ในกรณีนี้เท่ากับ 6) และแถวลำดับ LE กับ LF จะถูกบันทึกลงในแผ่นจานแม่เหล็ก ในลักษณะ Random-Access Test File ใช้ชื่อ "FRONTIQ" ดังแสดงในรูปที่ 3.16 เพื่อเก็บข้อมูลไว้ใช้ในโปรแกรม FRONTST ต่อไป

3.3.2 โปรแกรม FRONTST

โปรแกรม FRONTST ประกอบด้วยโปรแกรมย่อยดังนี้

- FORMNO
- SEMBLE
- REDUCE

①

MQ	KQ	NQ	NR	KS	LE(1)	LE(2)	LE(3)	LE(4)	LE(5)	LE(6)	LF(1)	LF(2)	LF(3)	LF(4)	LF(5)	LF(6)
3	4	6	9	6	1	2	3	4	5	6	0	0	0	4	5	6

ฟรอนต์ที่ 2 (การบันทึกครั้งที่ 2)

②

MQ	KQ	NQ	NR	KS	LE(1)	LE(2)	LE(3)	LE(4)	LE(5)	LE(6)	LF(1)	LF(2)	LF(3)	LF(4)	LF(5)	LF(6)	LF(7)	LF(8)	LF(9)
3	4	9	9	6	1	2	3	7	8	9	0	0	0	4	5	6	7	8	9

ฟรอนต์ที่ 3 (การบันทึกครั้งที่ 3)

③

MQ	KQ	NQ	NR	KS	LE(1)	LE(2)	LE(3)	LE(4)	LE(5)	LE(6)	LF(1)	LF(2)	LF(3)	LF(4)	LF(5)	LF(6)	LF(7)	LF(8)	LF(9)
3	4	9	6	6	7	8	9	1	2	3	0	0	0	1	2	3	4	5	6

ฟรอนต์ที่ 4 (การบันทึกครั้งที่ 4)

④

MQ	KQ	NQ	NR	KS	LE(1)	LE(2)	LE(3)	LE(4)	LE(5)	LE(6)	LF(1)	LF(2)	LF(3)	LF(4)	LF(5)	LF(6)
6	7	6	0	6	1	2	3	4	5	6	0	0	0	0	0	0

รูปที่ 3.16 การบันทึกข้อมูลในลักษณะของ Random Access Text File ชื่อ "FRONTIQ"

- ZERO
- SETCORE
- SCRMBLE
- SWITCH

โปรแกรม FRONTST เป็นโปรแกรมสำคัญในวิธีฟรอนทัล เนื่องจากทำหน้าที่ในการรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรง (โปรแกรมย่อย SEMBLE) การจัดหมายเลขของสัมประสิทธิ์สติฟเนสในแนวทะแยงในแต่ละฟรอนต์(โปรแกรมย่อย FORMNO) การกำจัดด้วยวิธีการของเกาซ์ (โปรแกรมย่อย REDUCE) การบันทึกค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงของขั้วที่ผ่านการกำจัดแล้วลงในแผ่นจานแม่เหล็ก ตลอดจนการจัดอันดับของระดับขั้นความเสรีใหม่สำหรับการรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ต่อไป (โปรแกรมย่อย SETCORE, SCRMBLE และ SWITCH) ในการนี้จะอ่านค่าตัวแปร MQ, KQ, NQ, NR, KS และแถวลำดับ LE กับ LF ที่บันทึกไว้ในแผ่นจานแม่เหล็กมาใช้งาน

3.3.2.1 โปรแกรมย่อย FORMNO

ในวิธีการฟรอนทัลนี้ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงของทุกชิ้นส่วนในระบบพิกัดโครงสร้างจะต้องหาไว้ก่อนแล้วบันทึกลงแผ่นจานแม่เหล็กเพื่อรอการเรียกในการนำไปใช้งาน (ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงเหล่านี้ต้องผ่านการแก้ไขสภาพจุดที่รองรับให้สอดคล้องกับสภาพเงื่อนไขที่จุดรองรับตามหัวข้อที่ 2.5 เสียก่อน) หรืออาจจะหาค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในโปรแกรม FRONTST ก็ได้ ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงเหล่านี้จะเก็บอยู่ในลักษณะแถวลำดับ 1 มิติ (One Dimensional Array)

ในขณะเดียวกันค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์ในแต่ละฟรอนต์ก็เก็บอยู่ในลักษณะของแถวลำดับ 1 มิติ เช่นกัน ดังนั้นเวลานำสัมประสิทธิ์สติฟเนสมารวมกันในแต่ละฟรอนต์ก็ดี หรือเวลาทำการกำจัดของเกาซ์ก็ดี จำเป็นต้องใช้ดัชนีบอกตำแหน่งของค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเหล่านั้นในโปรแกรมจะกำหนดเอาค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสที่อยู่ในแถวทะแยงมุมเป็นหลักและเนื่องจากเมตริกซ์มีลักษณะสมมาตร ดังนั้นจะใช้เพียงส่วนอยู่เหนือแนวทะแยงมุมเท่านั้น(Upper Triangular) ค่าดัชนีเหล่านี้ถ้าระดับขั้นความเสรีของทั้งฟรอนต์(NQ) เท่ากับ 6 จะมีค่าดังนี้ 1, 7, 12, 16, 19

และ 21 ส่วนค่าดัชนีบอกตำแหน่งของเวกเตอร์ของแรงจะเท่ากับ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 ตามลำดับ ดังแสดงในรูปที่ 3.17

ถ้าระดับขั้นความเสรีของทั้งฟรอนเท่ากับ 9 ค่าดัชนีเหล่านี้จะเท่ากับ 1, 10, 18, 25, 31, 36, 40, 43 และ 45

3.3.2.2 โปรแกรมย่อย SEMBLE, REDUCE, ZERO และ SETCORE

โปรแกรมย่อย SEMBLE จะอาศัยข้อมูลจากแถวลำดับ ซึ่งจะบอกระดับขั้นความเสรีของขั้วที่จะเข้ามาอยู่ในฟรอน ในกรณีตัวอย่างรูปที่ 3.2 จะพบว่า

ในฟรอนต์ที่ 1 ชิ้นส่วนหมายเลข 1 นี้ประกอบด้วยขั้วหมายเลข 1 และ 3 และจากค่าแถวลำดับ เท่ากับ 1, 2, 3 และ 4, 5, 6 ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงจะเข้าไปอยู่ที่ระดับขั้นความเสรีที่ 1, 2, 3, 4, 5 และ 6 ของฟรอนต์ตามลำดับ ดังแสดงในรูปที่ 3.18

โปรแกรมย่อย REDUCE จะทำการกำจัดของเกาซ์สำหรับในฟรอนต์ที่ 1 นี้ ค่า MQ = 3 ซึ่งหมายถึงระดับขั้นความเสรีที่ถูกกำจัดเท่ากับ 1, 2 และ 3

เมื่อผ่านการกำจัดของเกาซ์แล้วจะได้เมตริกซ์ดังแสดงในรูปที่ 3.19

จากนั้นจะเก็บข้อมูลอันได้แก่ จำนวนสัมประสิทธิ์สติฟเนสที่เก็บบันทึก, NE ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงที่เกี่ยวข้องกับระดับขั้นความเสรีที่ 1, 2 และ 3 ลงในแผ่นจานแม่เหล็กดังแสดงในรูปที่ 3.20 (ส่วนที่เก็บคือส่วนที่แรเงา)

การเก็บข้อมูลข้างต้นจะเก็บในลักษณะ Random-Access Text File ใช้ชื่อ "FROST" และจะเรียกข้อมูลเพื่อใช้งานในโปรแกรม BACKSUB

สัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงที่ถูกบันทึกลงในแผ่นจานแม่เหล็กแล้ว จะถูกแทนค่าด้วยศูนย์เพื่อเตรียมไว้สำหรับสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ต่อไป โดยโปรแกรมย่อย ZERO จะได้เมตริกซ์ ดังแสดงในรูปที่ 3.21 (ส่วนที่ถูกแทนค่าด้วยศูนย์คือส่วนที่แรเงา)

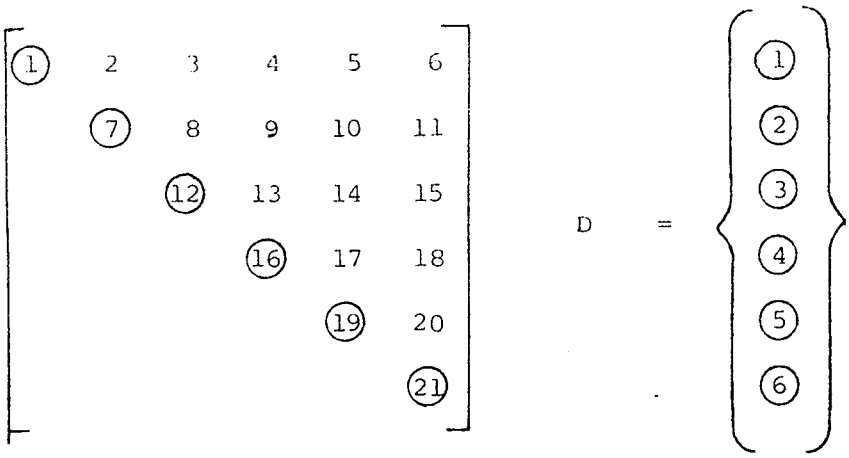

สติฟเนสเมตริกซ์ เวกเตอร์ของแรง

รูปที่ 3.17 ตำแหน่งในแนวเส้นทแยงมุมของสติฟเนสเมตริกซ์และตำแหน่งของเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์

①	②	③	④	⑤	⑥			
1E+35	0	-0.375	-0.1875	0	0.375		0	①
	1E+35	0	0	-25	0		0	②
		1E+35	0.375	0	0.5		0	③
			0.1875	0	0.375	D =	3	④
	สมมาตร			25	0		0	⑤
					1		0	⑥

รูปที่ 3.18 การประกอบสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 1

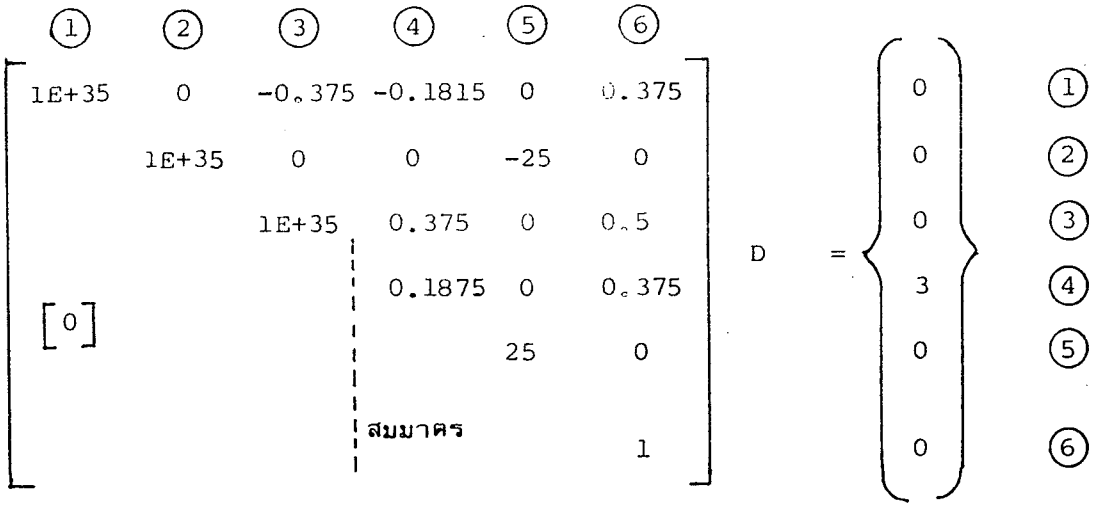

รูปที่ 3.19 การกำจัดของเกาซ์ในฟรอนต์ที่ 1

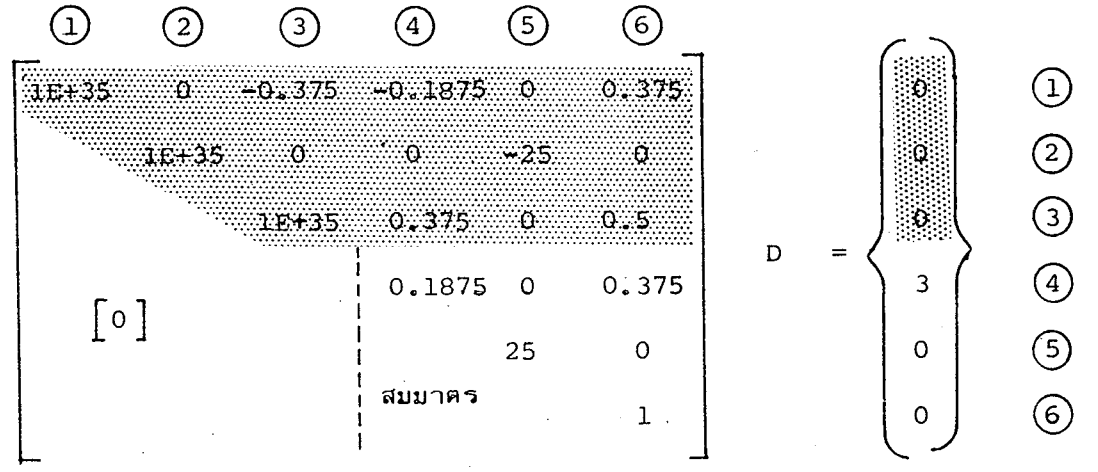

รูปที่ 3.20 การเก็บข้อมูลสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดในฟรอนต์ที่ 1 แล้ว

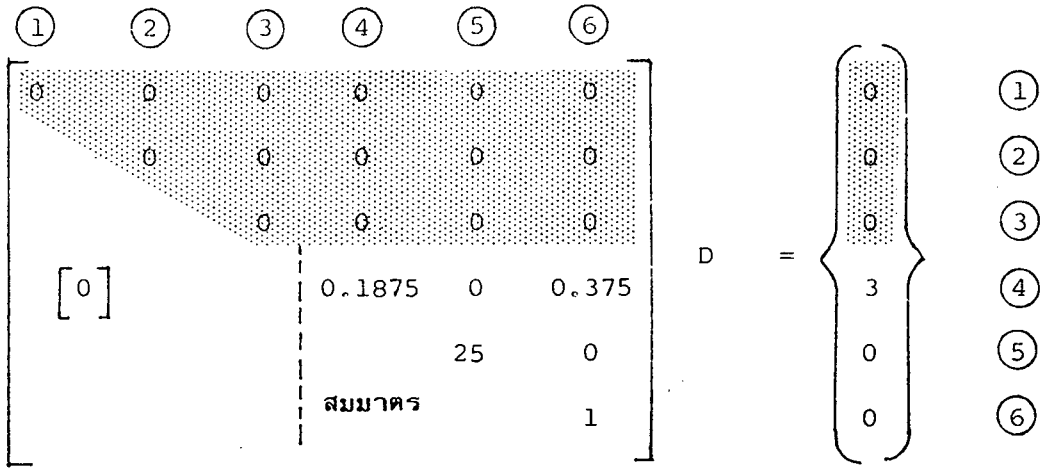

รูปที่ 3.21 การแทนค่าด้วยศูนย์ในฟรอนต์ที่ 1 (โปรแกรมย่อย ZERO) หลังจากเก็บข้อมูลสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์แล้ว

สำหรับโปรแกรมย่อย SETCORE จะทำหน้าที่ในการเตรียมที่และตำแหน่งสำหรับการรวมสติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ต่อไปซึ่งเป็นไปได้ 3 กรณีด้วยกันคือ

กรณีที่ 1 ขนาดของฟรอนต์ต่อไปเล็กกว่าฟรอนต์ปัจจุบัน (IN<O, NR<NQ)

กรณีที่ 2 ขนาดของฟรอนต์ต่อไปเท่ากับฟรอนต์ปัจจุบัน (IN = 1, NR = NQ)

กรณีที่ 3 ขนาดของฟรอนต์ต่อไปใหญ่กว่าฟรอนต์ปัจจุบัน (IN<1, NR>NQ)

กรณีที่ 1 ขนาดของฟรอนต์ต่อไปเล็กกว่าฟรอนต์ปัจจุบัน

ในกรณีนี้ โปรแกรมย่อย SETCORE จะจัดตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสในฟรอนต์เสียใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากแถวลำดับ LF โดยใช้โปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH จากนั้นจะทำการลดขนาดของฟรอนต์ปัจจุบันลงให้เท่ากับขนาดของฟรอนต์ต่อไป และใช้โปรแกรมย่อย FORMNO ในการจัดอันดับสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงเสียใหม่

กรณีที่ 2 ขนาดของฟรอนต์ต่อไปเท่ากับฟรอนต์ปัจจุบัน

ในกรณีนี้ โปรแกรมย่อย SETCORE จะใช้โปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH ในการสลับตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากแถวลำดับ LF เพียงอย่างเดียว

กรณีที่ 3 ขนาดของฟรอนต์ต่อไปใหญ่กว่าฟรอนต์ปัจจุบัน

ในกรณีนี้ โปรแกรมย่อย SETCORE จะขยายขนาดของฟรอนต์ปัจจุบันออกไปให้เท่ากับขนาดของฟรอนต์ต่อไป จากนั้นใช้โปรแกรมย่อย FORMNO จัดอันดับของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงเสียใหม่แล้วจึงใช้โปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH ในการจัดและสลับตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงให้เป็นไปตามข้อมูลของแถวลำดับ LF

สำหรับในฟรอนต์ที่ 1 นี้ปรากฏว่า ขนาดของฟรอนต์ต่อไปใหญกว่าขนาดของฟรอนต์ปัจจุบัน (ฟรอนต์ที่ 2 ระดับขั้นความเสรีของฟรอนต์เท่ากับ 9) ดังนั้นจะเป็นไปตามกรณีที่ 3 โดยขนาดของฟรอนต์จะขยายออกดังแสดงในรูปที่ 3.22 แล้วโปรแกรมย่อย FORMNO จะจัดอันดับของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงใหม่ ดังแสดงในรูปที่ 3.23 ต่อจากนั้นโปรแกรมย่อย SCRMBLE

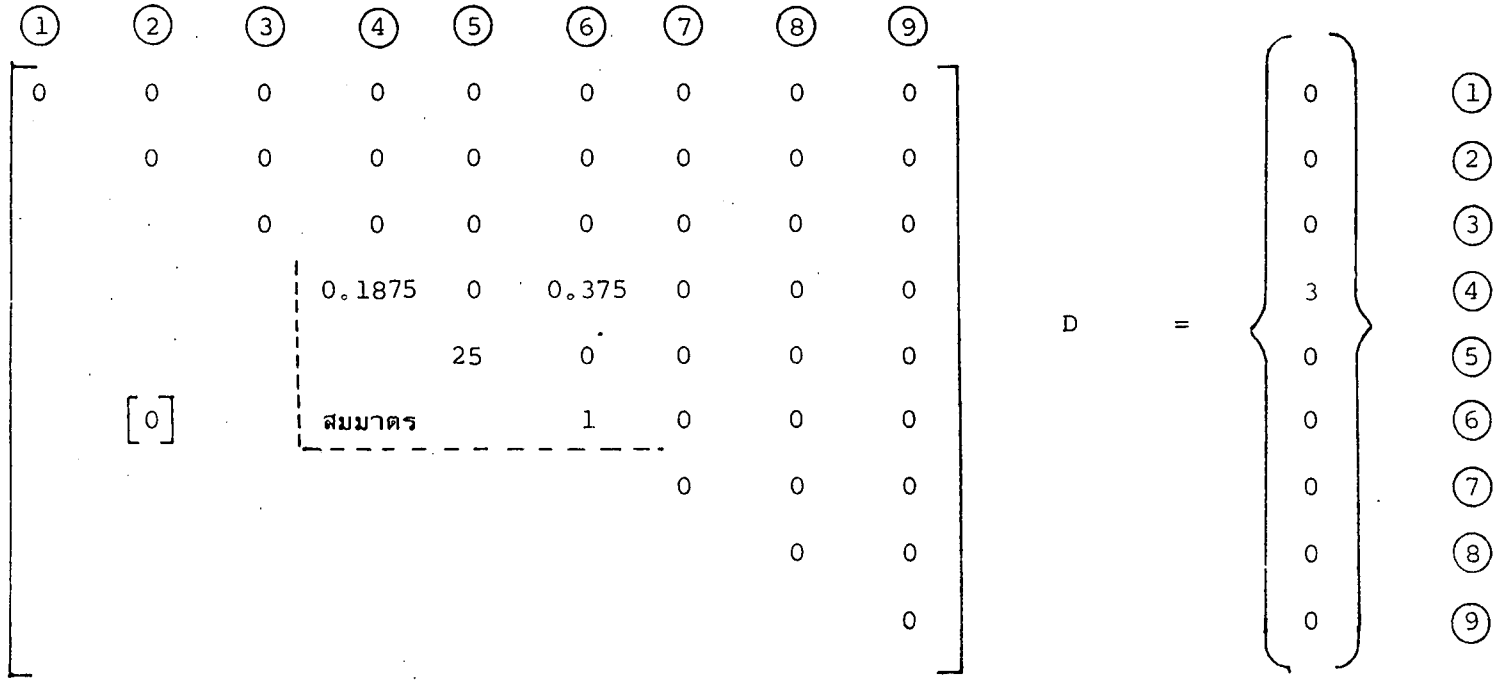

รูปที่ 3.22 การขยายขนาดของฟรอนต์ที่ 1 จากระดับขั้นความเสรีของฟรอนต์เท่ากับ 6 เป็นระดับขั้นความเสรีของฟรอนต์เท่ากับ 9

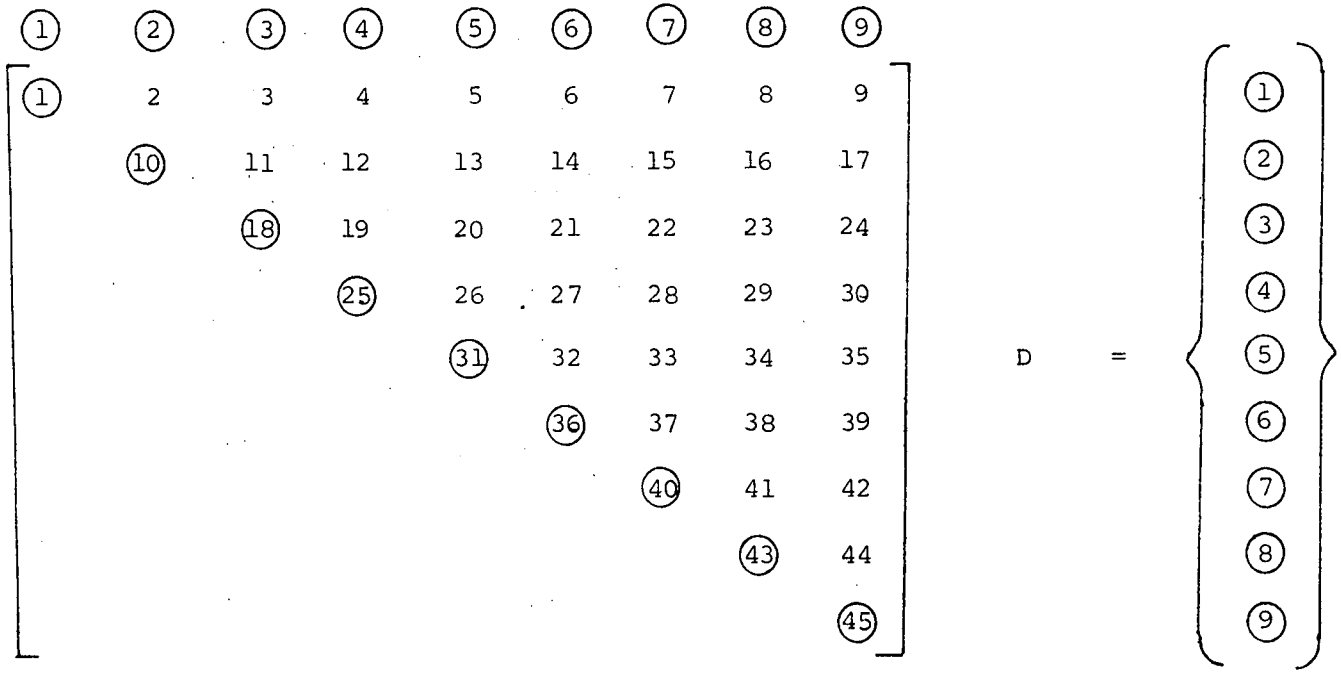

รูปที่ 3.23 การจัดอันดับของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 1 ใหม่ โดยโปรแกรมย่อย FORMNO

และ SWITCH จะสลับตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงให้เป็นไปตามข้อมูลของแถวลำดับ LF ดังแสดงในรูปที่ 3.24 (สำหรับในฟรอนต์ที่ 1 นี้ แถวลำดับ LF ของขั้วที่เหลือในฟรอนต์เท่ากับ 4, 5 และ 6 ทำให้ไม่ต้องสลับตำแหน่ง เพราะจากการขยายฟรอนต์พบว่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสที่เหลือจากการกำจัดอยู่ในระดับขั้นความเสรีที่ 4, 5 และ 6 อยู่แล้ว) ถึงขั้นตอนนี้จะเป็นการสิ้นสุดในฟรอนต์ที่ 1

ในฟรอนต์ที่ 2 ชิ้นส่วนของฟรอนต์นี้คือชิ้นส่วนหมายเลข 2 ซึ่งประกอบด้วยขั้วหมายเลข 2 และ 4 จากค่าแถวลำดับ LF เท่ากับ 1, 2, 3 และ 7, 8, 9 ทำให้ทราบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสของชิ้นส่วนจะเข้าไปอยู่ที่ระดับขั้นความเสรีที่ 1, 2, 3 และ 7, 8, 9 ตามลำดับ ทำนองเดียวกันกับเวกเตอร์ของแรง ดังแสดงในรูปที่ 3.25

จากนั้นการทำการกำจัดเกาซ์และการบันทึกค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดแล้วจะมีลักษณะทำนองเดียวกันกับในฟรอนต์ที่ 1 ได้ผลดังแสดงในรูปที่ 3.26-3.28

ในฟรอนต์ที่ 2 นี้ ปรากฏว่าขนาดของฟรอนต์ต่อไปเท่ากับขนาดของฟรอนต์ปัจจุบัน ดังนั้นจะเป็นไปตามกรณีที่ 2 โดยโปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH จะสลับตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากแถวลำดับ LF ดังแสดงในรูปที่ 3.29 (สำหรับในฟรอนต์ที่ 2 นี้ก็เช่นเดียวกันกับในฟรอนต์ที่ 1 คือ แถวลำดับ LF ของขั้วที่เหลือในฟรอนต์เท่ากับ 4, 5, 6 และ 7, 8, 9 ตามลำดับ ซึ่งทำให้ไม่ต้องสลับตำแหน่ง เพราะสัมประสิทธิ์สติฟเนสที่เหลือจากการกำจัดต่างก็อยู่ในระดับขั้นความเสรีที่ 4, 5, 6 และ 7, 8, 9 อยู่แล้ว)

ในฟรอนต์ที่ 3 ลักษณะการทำงานตั้งแต่การรวมสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรง การกำจัดของเกาซ์และการบันทึกข้อมูลที่ผ่านการกำจัดแล้ว จะมีลักษณะทำนองเดียวกันกับในฟรอนต์ที่ 2 ดังแสดงในรูปที่ 3.30-3.33

ในส่วนการทำงานของโปรแกรมย่อย SETCORE จะพบว่า ขนาดของฟรอนต์ต่อไปเล็กกว่าขนาดของฟรอนต์ปัจจุบัน เพราะฉะนั้นจะเป็นไปตามกรณีที่ 1 คือ ใช้โปรแกรม SCRMBLE และ SWITCH จัดตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงเสียใหม่ เพื่อให้สอดคล้อง

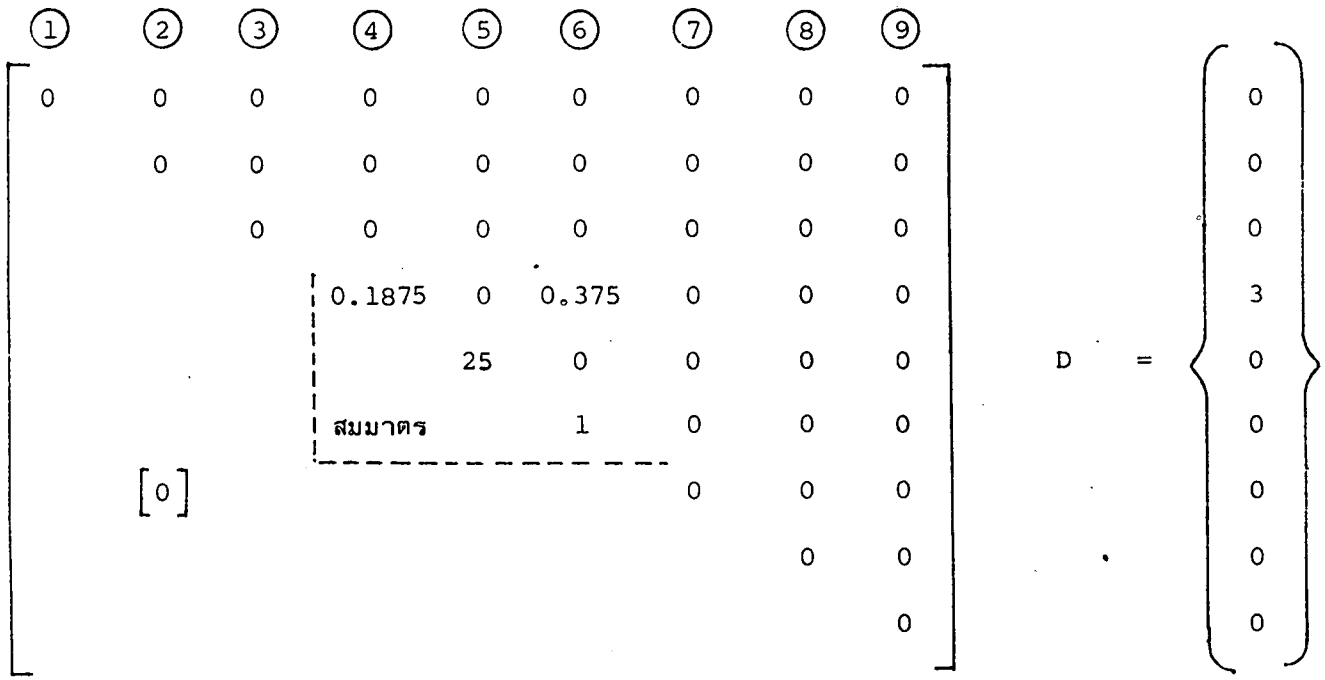

รูปที่ 3.24 การสลับตำแหน่งสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 1โดยโปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH

(ในฟรอนต์ที่ 1 นี้ ตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงจากการขยายฟรอนต์อยู่ตรงตามตำแหน่งที่ต้องการแล้ว)

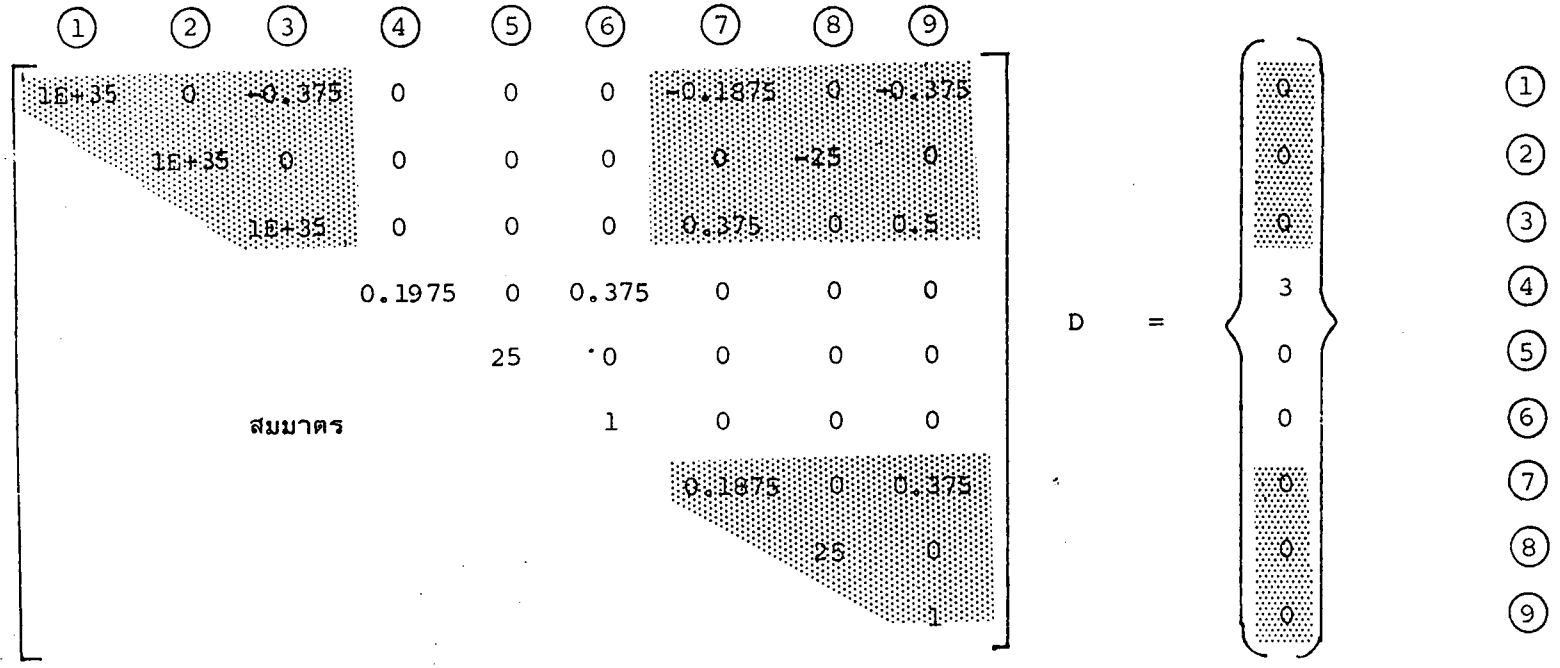

รูปที่ 3.25 การประกอบสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 2(สัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงส่วนที่เข้ามาใหม่ คือ ส่วนที่แรเงา)

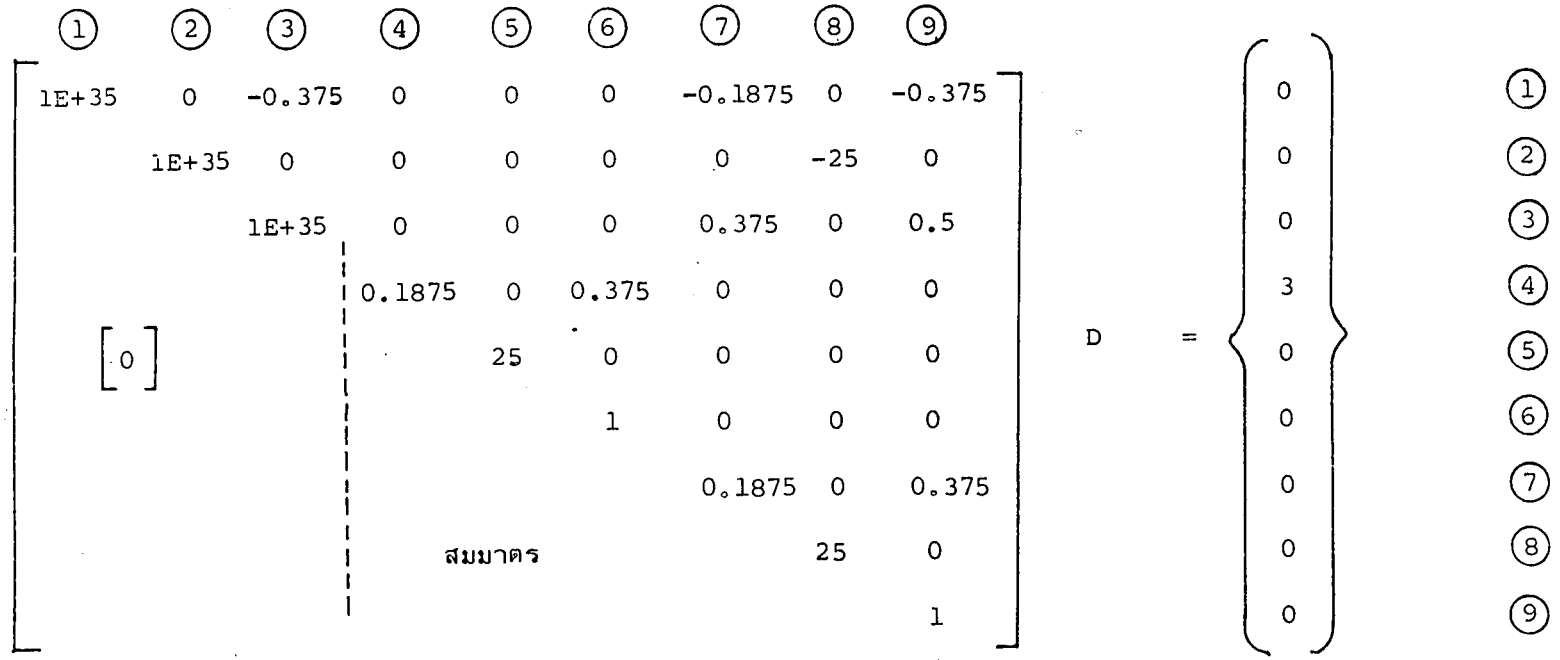

รูปที่ 3.26 การกำจัดของเกาซ์ในฟรอนต์ที่ 2

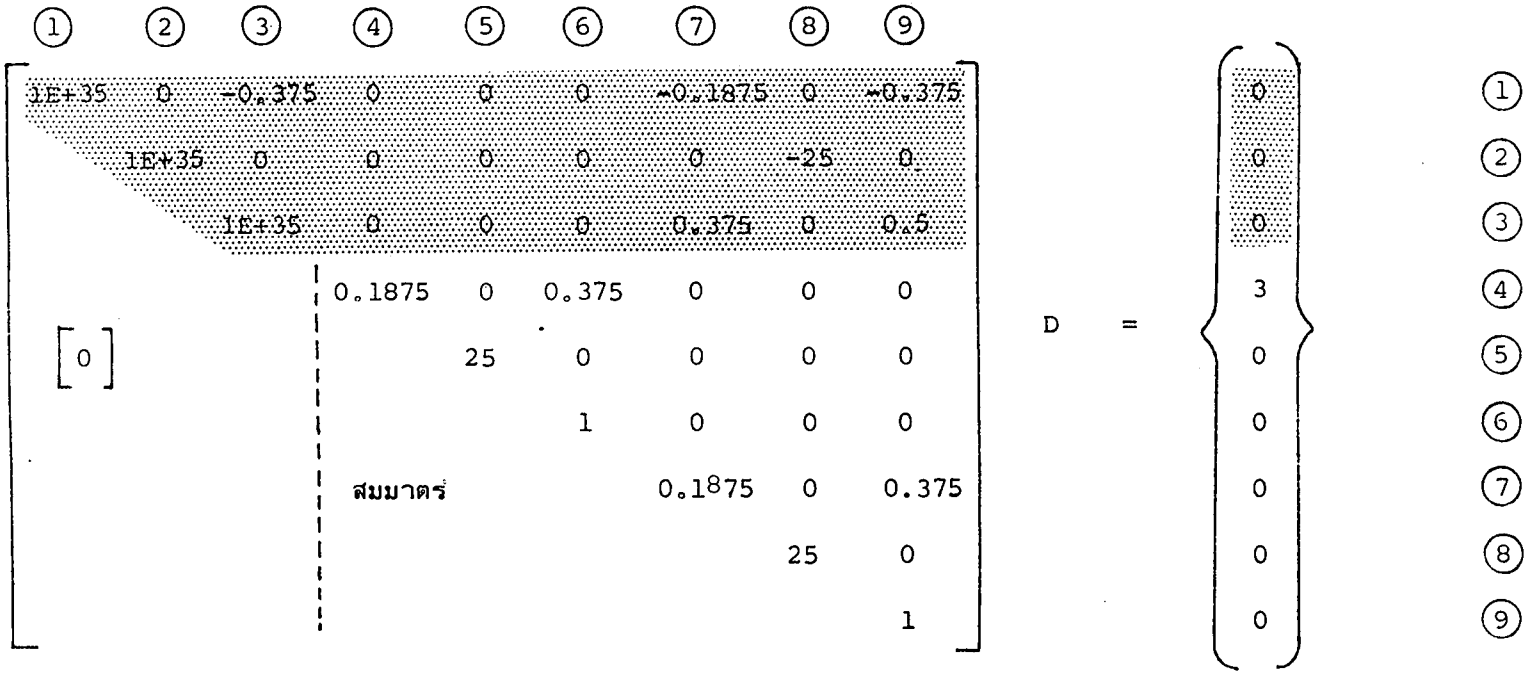

รูปที่ 3.27 การเก็บข้อมูลสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดในฟรอนต์ที่ 2 แล้ว (ส่วนที่เก็บคือส่วนที่แรเงา)

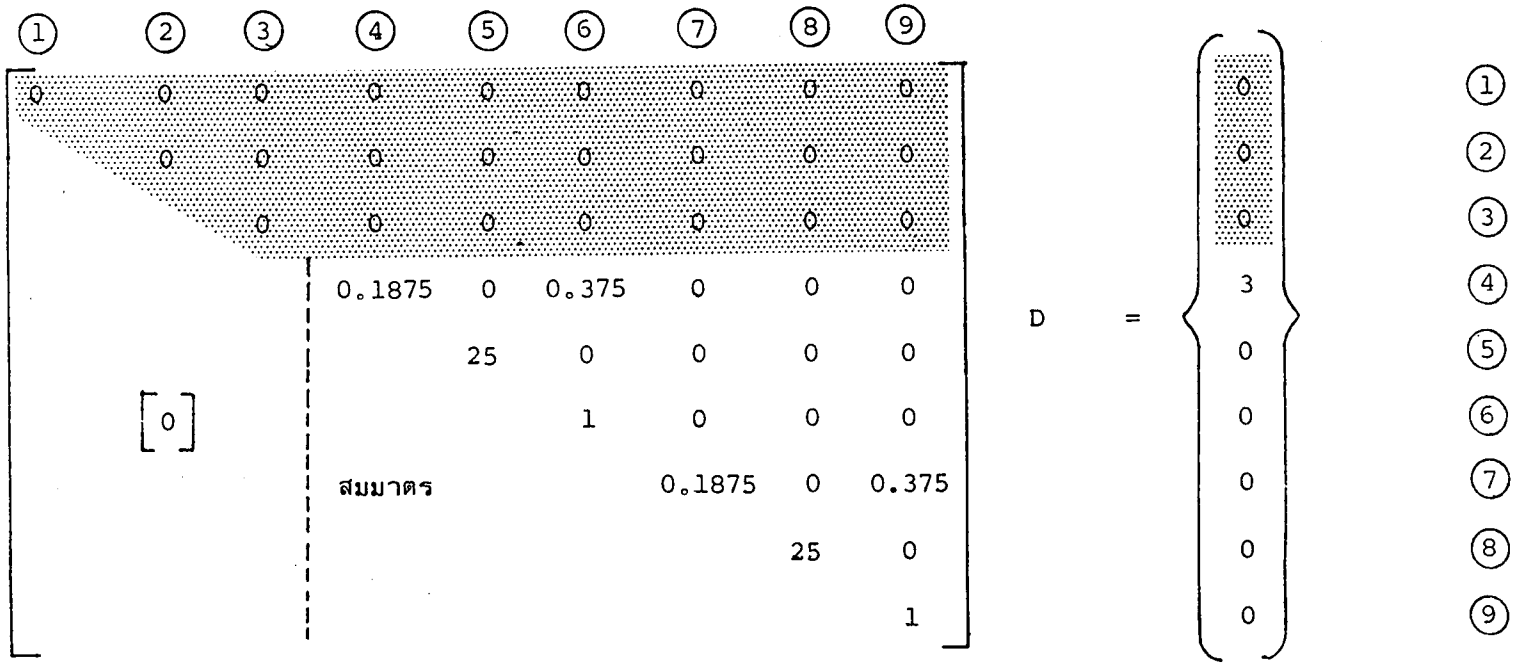

รูปที่ 3.28 การแทนค่าด้วยศูนย์ในฟรอนต์ที่ 2 (โปรแกรมย่อย ZERO) หลังจากเก็บข้อมูลสัมประสิทธ์สติฟเนสเมตริกซ์แล้ว ส่วนที่ถูกแทนค่าด้วยศูนย์คือส่วนที่แรเงา

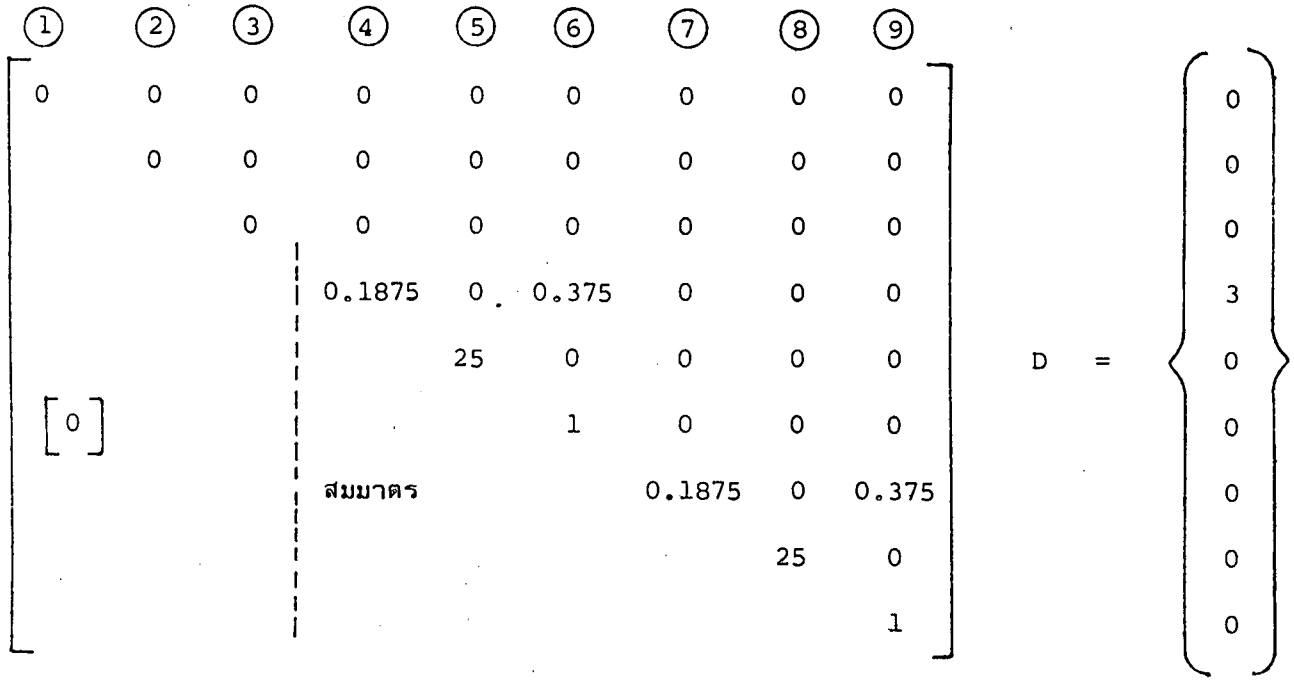

รูปที่ 3.29 การสลับตำแหน่งสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 2 โดยโปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH (ในฟรอนต์ที่ 2 นี้ ตำแหน่งของสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงที่เหลือในฟรอนต์อยู่ตรงตามตำแหน่งที่ต้องการแล้ว

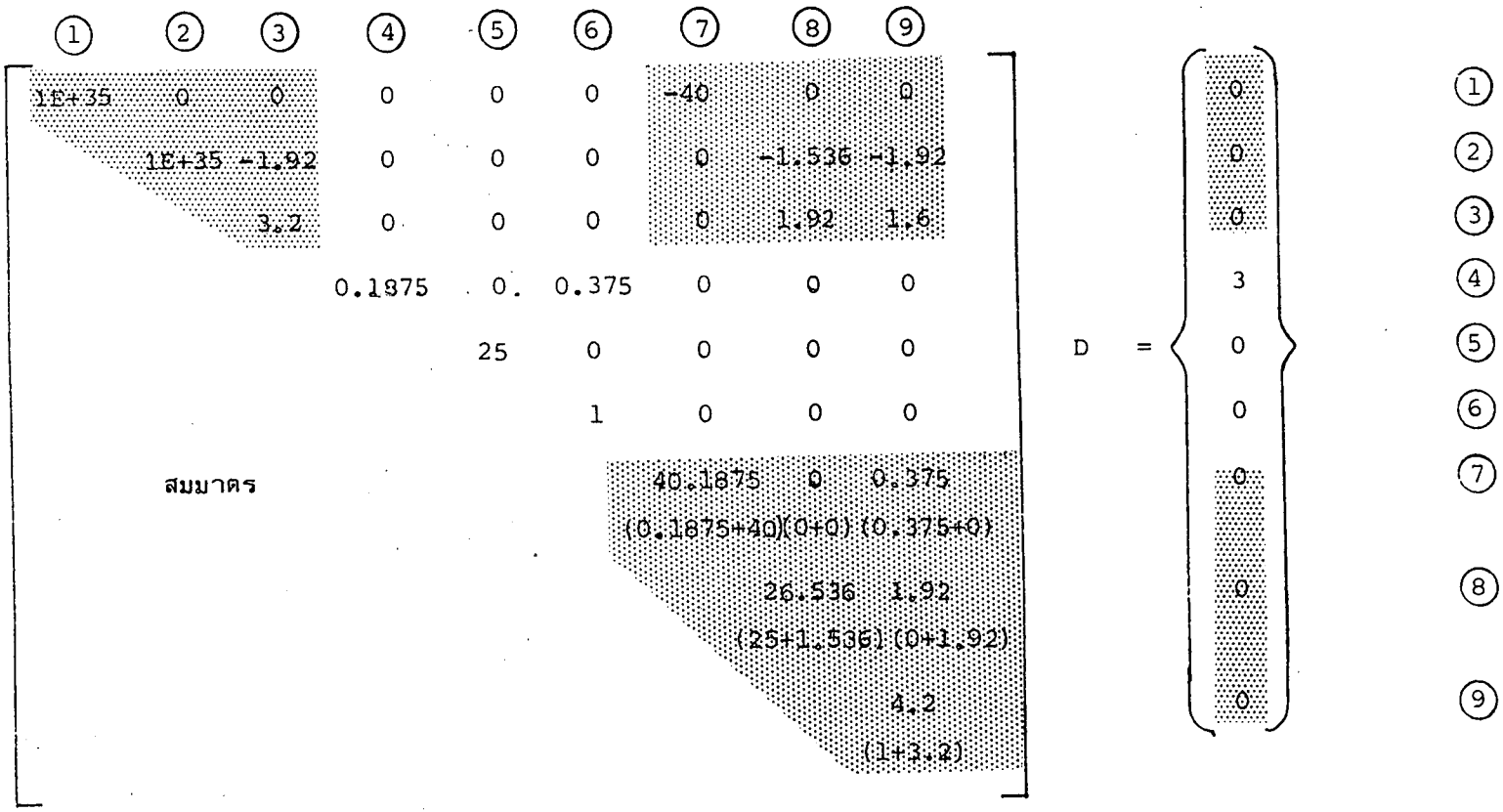

รูปที่ 3.30 การประกอบสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 3 (สัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงส่วนที่เข้ามาใหม่คือส่วนที่แรเงา)

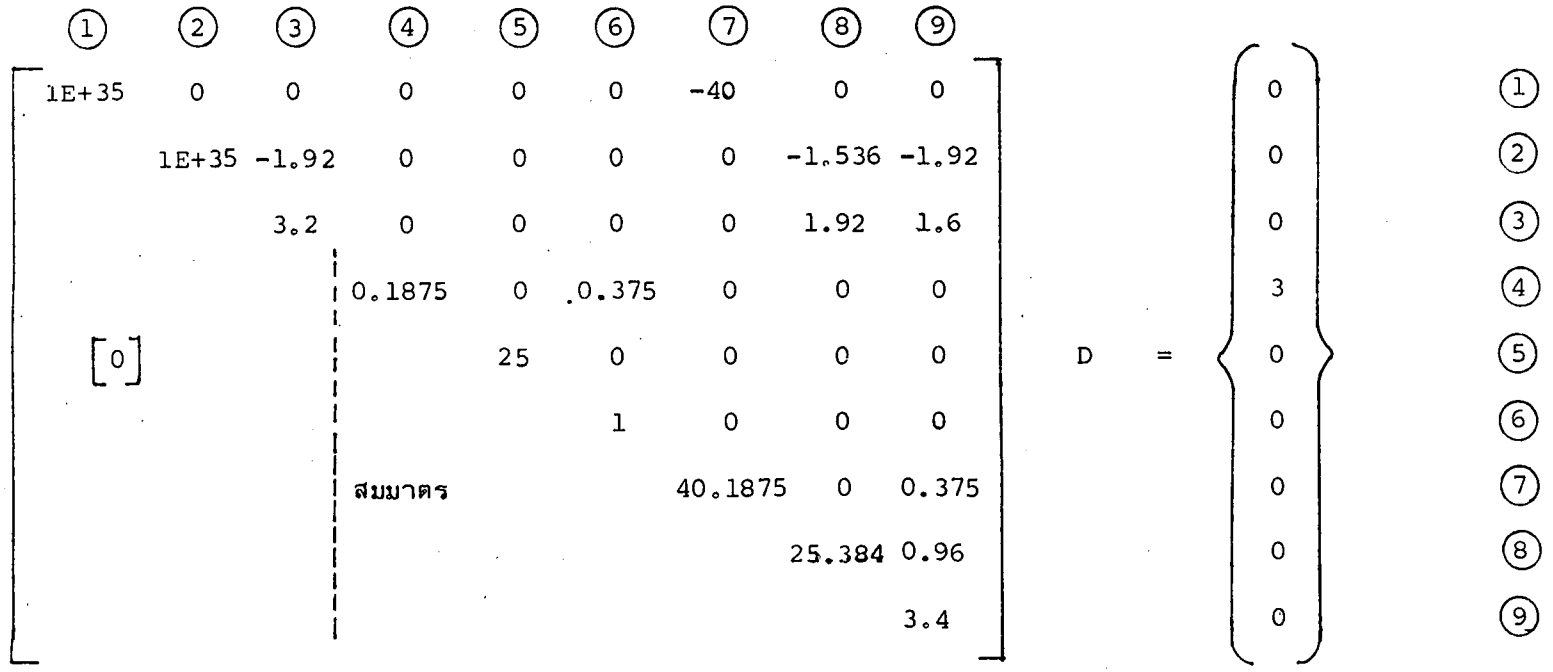

รูปที่ 3.31 การกำจัดของเกาซ์ในฟรอนต์ที่ 3

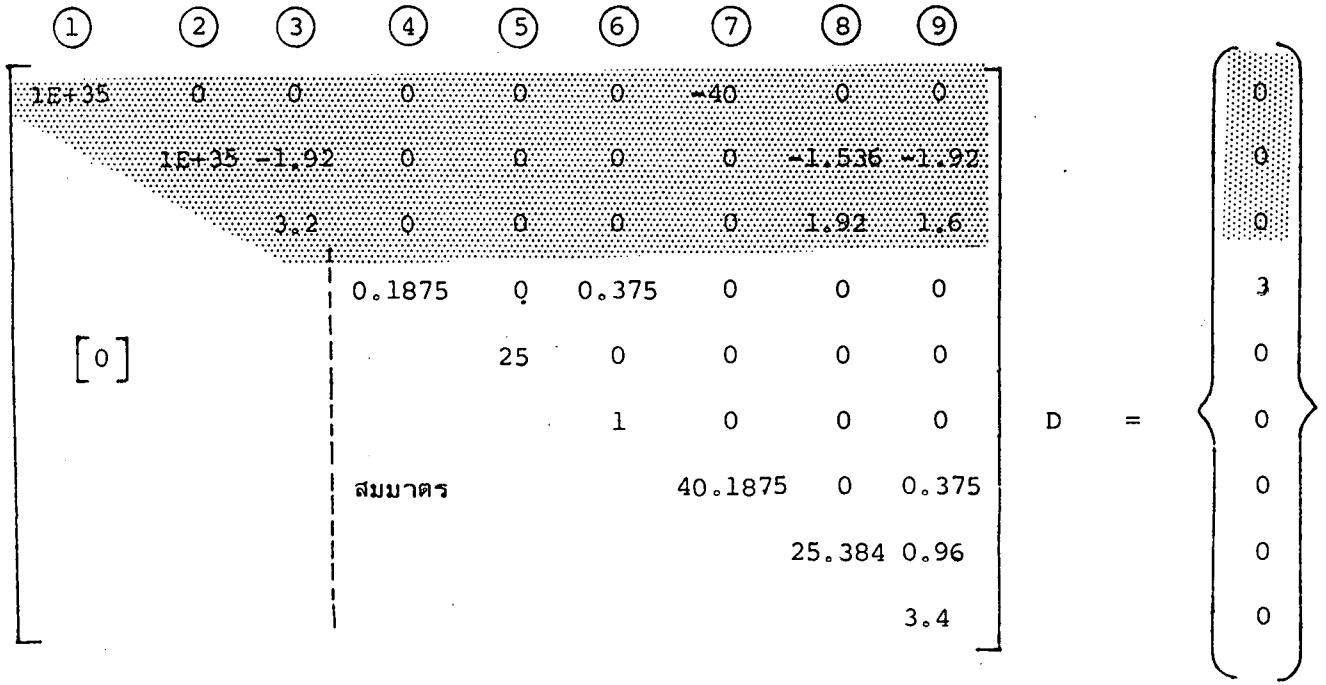

รูปที่ 3.32 การเก็บข้อมูลสัมประสิทธิ์สติฟเสนเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์ในฟรอนต์ที่ 3 แล้ว (ส่วนที่เก็บคือส่วนที่แรเงา)

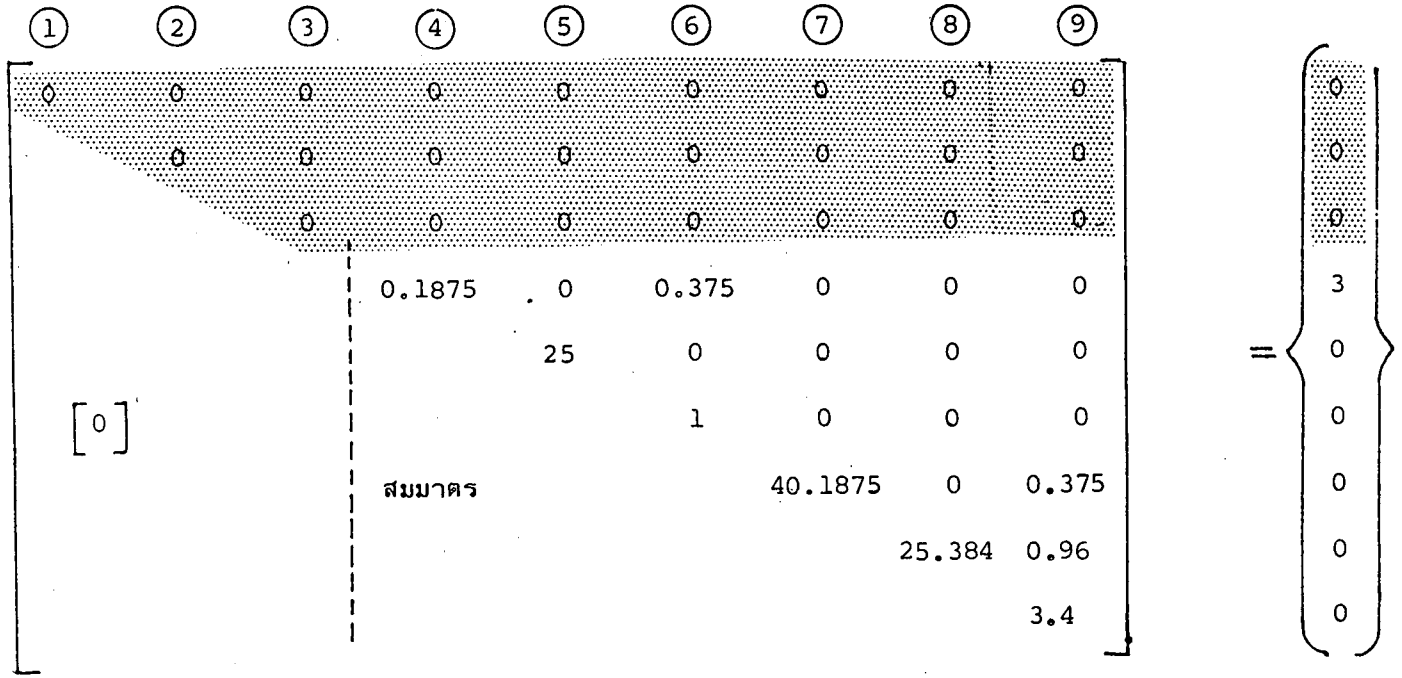

รูปที่ 3.33 การแทนค่าด้วยศูนย์ในฟรอนต์ที่ 3(โปรแกรมย่อย ZERO) หลังจากเก็บข้อมูลสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์แล้ว ส่วนที่ถูกแทนค่าด้วยศูนย์คือส่วนที่แรเงา)

กับข้อมูลที่ได้จากแถวลำดับ LF ดังแสดงในรูปที่ 3.34 จากนั้นจะลดขนาดของฟรอนต์ลงดังแสดงในรูปที่ 3.35 และใช้โปรแกรมย่อย FORMNO ในการจัดอันดับสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงเสียใหม่ ดังแสดงในรูปที่ 3.36

ในฟรอนต์ที่ 4 (ฟรอนต์สุดท้าย) การทำงานในส่วนต้นจะเหมือนในฟรอนต์อื่นๆ ดังแสดงในรูปที่ 3.37-3.39 แต่ในส่วนของโปรแกรม ZERO และ SETCORE ไม่ต้องทำเนื่องจากเป็นฟรอนต์สุดท้าย

3.3.3 โปรแกรม BACKSUB

ในขั้นตอนการทำงานของโปรแกรม FRONTST จะได้สัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์ของโครงสร้างซึ่งผ่านการกำจัดของเกาซ์มาแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ การแทนค่าย้อนกลับเพื่อให้ได้คำตอบของสมการสมดุลย์ ซึ่งในที่นี้คือ ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วของโครงสร้าง โปรแกรม BACKSUB และโปรแกรมย่อย BPASS จะทำหน้าที่ในการแทนค่าย้อนกลับ ในกรณีตัวอย่างรูปที่ 3.2 จะมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ฟรอนต์ที่ 1 โปรแกรมจะอ่านค่าข้อมูลจากแฟ้ม "FRONTIQ" แบบย้อนกลับ (อ่านข้อมูลที่บันทึกครั้งสุดท้ายย้อนกลับมาหาการบันทึกครั้งแรก) เพื่อนำค่าตัวแปร MQ, KQ, NR, KS และแถวลำดับ LE กับ LF มาใช้งาน ดังแสดงในรูปที่ 3.40 จากนั้นจะอ่านข้อมูลจากแฟ้ม "FROST" แบบย้อนกลับ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดแล้ว ดังแสดงในรูปที่ 3.41

เมื่อแทนค่าย้อนกลับจะได้ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วดังนี้

$$D(6) = \frac{X(6)}{A(21)} = \frac{1.6733}{4.7316} = 0.3536$$

$$D(5) = \frac{X(5)-D(6)A(20)}{A(19)} = \frac{-1.2502-(0.3536)(0.6290)}{25.4866} = -0.578$$

$$D(4) = \frac{X(4)-D(5)A(17)-D(6)A(18)}{A(16)}$$

①	②	③	④	⑤	⑥	⑦	⑧	⑨
0.1875	0	0.375	0	0	0	0	0	0
(25)	(26)	(27)	(28)	(29)	(30)	(4)	(12)	(19)
	25	0	0	0	0	0	0	0
	(31)	(32)	(33)	(34)	(35)	(5)	(13)	(20)
		1	0	0	0	0	0	0
		(36)	(37)	(38)	(39)	(6)	(14)	(21)
	สมมาตร		40.1875	0	0.375	0	0	0
			(40)	(41)	(42)	(7)	(15)	(22)
				25.384	0.96	0	0	0
				(43)	(44)	(8)	(16)	(23)
					3.4	0	0	0
					(45)	(9)	(17)	(24)
						0	0	0
						(1)	(2)	(3)
	[0]						0	0
						[0]	(10)	(11)
								0
								(18)

$$D = \begin{Bmatrix} 3 \\ (4) \\ 0 \\ (5) \\ 0 \\ (6) \\ 00 \\ (7) \\ 0 \\ (8) \\ 0 \\ (9) \\ 0 \\ (1) \\ 0 \\ (2) \\ 0 \\ (3) \end{Bmatrix}$$

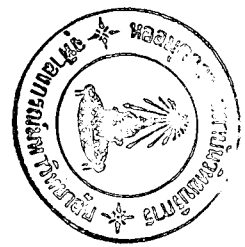

รูปที่ 3.34 การสลับตำแหน่งสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 3โดยโปรแกรมย่อย SCRMBLE และ SWITCH ตำแหน่งในวงเล็บคือตำแหน่งเดิมก่อนการสลับ (ดูการจัดตำแหน่งด้วยโปรแกรมย่อย FORMNO ในรูปที่ 3.23 ประกอบ)

①	②	③	④	⑤	⑥
0.1875	0	0.375	0	0	0
	25	0	0	0	0
		1	0	0	0
	สมมาตร		40.1875	0	0.375
				25.384	0.96
					3.4

$$D = \begin{Bmatrix} 3 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \\ 0 \end{Bmatrix} \begin{matrix} ① \\ ② \\ ③ \\ ④ \\ ⑤ \\ ⑥ \end{matrix}$$

รูปที่ 3.35 การลดขนาดของฟรอนต์จากเดิมในฟรอนต์ที่ 3 มีระดับขั้นความเสรีเท่ากับ 9 เหลือระดับขั้นความเสรีเท่ากับ 6 เพื่อเตรียมไว้สำหรับสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 4

①	②	③	④	⑤	⑥
0.1875	0	0.375	0	0	0
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
[25]	[26]	[27]	[28]	[29]	[30]
	25	0	0	0	0
	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)
	[31]	[32]	[33]	[34]	[35]
		1	0	0	0
		(12)	(13)	(14)	(15)
		[36]	[37]	[38]	[39]
	สมมาตร		40.1875	0	0.375
			(16)	(17)	(18)
			[40]	[41]	[42]
				25.384	0.96
				(19)	(20)
				[43]	[44]
					3.4
					(21)
					[45]

$$\begin{Bmatrix} 3 \\ (1) \\ [4] \\ 0 \\ (2) \\ [5] \\ 0 \\ (3) \\ [6] \\ 0 \\ (4) \\ [7] \\ 0 \\ (5) \\ [8] \\ 0 \\ (6) \\ [9] \end{Bmatrix}$$

รูปที่ 3.36 เมื่อลดขนาดของฟรอนต์ลงแล้วจะจัดอันดับของสัมประสิทธิ์สติฟเนสเสียใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับขนาดของฟรอนต์ต่อไป (ในที่นี้คือฟรอนต์ที่ 4 ซึ่งมีระดับขั้นความเสรีเท่ากับ 6) ตัวเลขใน () คืออันดับของสัมประสิทธิ์สติฟเนสซึ่งจัดใหม่โดยโปรแกรมย่อย FORMNO ตัวเลขใน [ ] คือ

①	②	③	④	⑤	⑥	
20.1875	0	0.375	-20	0	0	
(0.1875+20)	(0+0)	(0.375+0)	(0+(-20))	0+0	(0+0)	(3+0)
	25.192	0.48	0	-0.192	0.48	-1
	(0.192+25)	(0+0.48)	(0+0)	(0+(-0.192)	(0+0.48)	(0+1)
		2.6	0	-0.48	0.8	-1.25
		(1+1.6)	(0+0)	(0+(-0.48))	(0+0.8)	(0+1.25)
	สมมาตร		60.1875	0	0.375	0
			(40.375+20)	(0+0)	)0.375+0	(0+1)
				25.576	0.48	-1
				(25.384+0.192)	(0.86+(-0.48))	(0+1)
					5	+1.25
					(3.4+1.6)	(0+(1.25)

รูปที่ 3.37 การประกอบสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงในฟรอนต์ที่ 4

①	②	③	④	⑤	⑥			
20.1875	0	0.375	-20	0	0			3
	25.192	0.48	0	-0.192	0.48			-1
		2.5839	0.3715	-0.4763	0.7909			-1.2867
			40.3198	0.0684	0.2613	D	=	3.1571
	[0]			25.4866	0.6290			-1.2502
					4.7316			1.6733

รูปที่ 3.38 การกำจัดของเกาซ์ในฟรอนต์ที่ 4

$$
\begin{array}{cccccc}
\textcircled{1} & \textcircled{2} & \textcircled{3} & \textcircled{4} & \textcircled{5} & \textcircled{6} \\
\left[\begin{array}{cccccc}
20.1875 & 0 & 0.375 & -20 & 0 & 0 \\
 & 25.192 & 0.48 & 0 & -0.192 & 0.48 \\
 & & 2.5839 & 0.3715 & -0.4763 & 0.7909 \\
 & \left[0\right] & & 40.3198 & 0.0689 & 0.2613 \\
 & & & & 25.4866 & 0.6290 \\
 & & & & & 4.7316
\end{array}\right]
\end{array}
\quad D = \left\{\begin{array}{c} 3 \\ -1 \\ -1.2867 \\ 3.1571 \\ -1.2502 \\ 1.6733 \end{array}\right\}
$$

รูปที่ 3.39 การเก็บข้อมูลสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์ในฟรอนต์ที่ 4 แล้ว

การบันทึกครั้งที่ 4

MQ	KQ	NQ	NR	KS	LE(1)	LE(2)	LE(3)	LE(4)	LE(5)	LE(6)	LF(1)	LF(2)	LF(3)	LF(4)	LF(5)	LF(6)
6	7	6	0	6	1	2	3	4	5	6	0	0	0	0	0	0

รูปที่ 3.40 การอ่านข้อมูลจากแฟ้ม "FRONTIQ" แบบย้อนหลัง

①	②	③	④	⑤	⑥	
20.1815	0	0.375	-20	0	0	3
	25.192	0.48	0	-0.192	0.48	-1
		2.5839	0.3715	-0.4763	0.7909	-1.2867
			40.3198	0.0689	0.2613	3.1571
				25.4866	0.6290	-1.2502
					4.7316	1.6733

รูปที่ 3.41 ข้อมูลจากแฟ้ม "FROST" ซึ่งเป็นค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์แล้ว

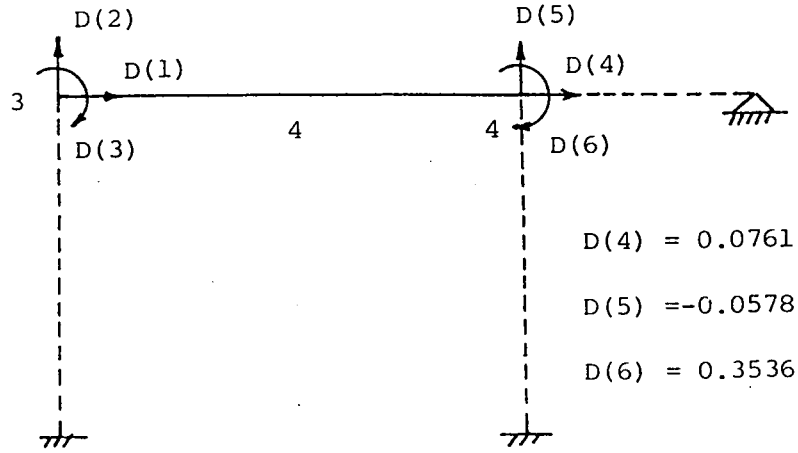

D(1) = 0.2357

D(2) =-0.0349

D(3) =-0.6278

D(4) = 0.0761

D(5) =-0.0578

D(6) = 0.3536

รูปที่ 3.42 ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วของชิ้นส่วนหมายเลข 4

$$= \frac{3.1571-(0.3536)(0.2613)-(-0.0578)(0.0689)}{40.3198} = 0.0761$$

$$D(3) = \frac{X(3)-D(4)A(13)-D(5)A(14)-D(6)A(15)}{A(12)}$$

$$= \frac{-1.2867-(0.3536)(0.7909)-(-0.0578)(-0.4763)-(0.0761)(0.3715)}{2.5839}$$

$$= -0.6278$$

$$D(2) = \frac{X(2)-D(3)A(8)-D(4)A(9)-D(5)A(10)-D(6)A(11)}{A(7)}$$

$$= \frac{-1-(0.3536)(0.48)-(-0.0578)(-0.192)-(-0.6278)(0.48)}{25.192}$$

$$= -0.0349$$

$$D(1) = \frac{X(1)-D(2)A(2)-D(3)A(3)-D(4)A(4)-D(5)A(5)-D(6)A(6)}{A(1)}$$

$$= \frac{3-(-20)(0.0761)-(-0.6278)(0.375}{20.1875} = 0.2357$$

เนื่องจากชิ้นส่วนที่ 4 ซึ่งเป็นชิ้นส่วนสุดท้ายประกอบด้วยขั้วหมายเลข 3 และ 4 ซึ่งแถวลำดับ LE แสดงค่าระดับขั้นความเสรีของขั้วที่เข้าสู่ฟรอนต์เท่ากับ 1, 2, 3 (สำหรับขั้วหมายเลข 3) และ 4, 5, 6 (สำหรับขั้วหมายเลข 4) เพราะฉะนั้นจะได้ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วของชิ้นส่วนหมายเลข 4 ดังแสดงในรูปที่ 3.42

ฟรอนที่ 2 โปรแกรมจะทำงานโดยอ่านค่าตัวแปร MQ, KQ, NQ, NR, KS และแถวลำดับ LE กับ LF จากแฟ้ม "FRONTIQ" แบบย้อนกลับ ได้ค่าดังแสดงในรูปที่ 3.43

MQ	KQ	NQ	NR	KS	LE(1)	LE(2)	LE(3)	LE(4)	LE(5)	LE(6)	LF(1)	LF(2)	LF(3)	LF(4)	LF(5)	LF(6)	LF(7)	LF(8)	LF(9)
3	4	9	6	6	7	8	9	1	2	3	0	0	0	1	2	3	4	5	6

รูปที่ 3.4.3 การอ่านข้อมูลจากแฟ้ม "FRONTIQ" แบบย้อนหลัง

①	②	③	④	⑤	⑥	⑦	⑧	⑨
1E+35	0	0	0	0	0	-40	0	0
	1E+35	-1.92	0	0	0	0	-1.536	-1.92
		3.2	0	0	0	0	1.92	1.6

$$D = \begin{Bmatrix} 0 \\ 0 \\ 0 \end{Bmatrix}$$

รูปที่ 3.44 ข้อมูลจากแฟ้ม "FROST" ซึ่งเป็นค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสเมตริกซ์และเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดของเกาซ์แล้ว

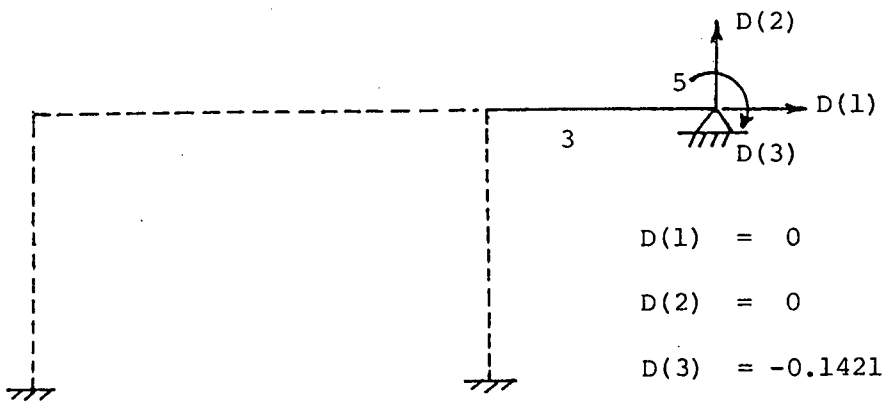

รูปที่ 3.45 ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วของชิ้นส่วนหมายเลข 3

จากนั้นต้องจัดตำแหน่งค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วเสียใหม่ โดยในฟรอนต์ที่ 1 ได้ค่าการเคลื่อนที่ของขั้วหมายเลข 3 และ 4 แต่ในฟรอนต์นี้ขั้วหมายเลข 3 และ 4 มีระดับขั้นความเสรีเท่ากับ 4, 5, 6 และ 7, 8, 9 ตามลำดับ เพราะฉะนั้น

D(4) ในฟรอนต์ที่ 2 = D(1) ในฟรอนต์ที่ 1 = 0.2357

D(5) " = D(2) " = -0.0349

D(6) " = D(3) " = -0.6278

D(7) " = D(4) " = 0.0761

D(8) " = D(5) " = -0.0578

D(9) " = D(6) " = 0.3536

เช่นเดียวกันกับในฟรอนต์ที่ 1 จะอ่านข้อมูลจากแฟ้ม "FROST" ได้ค่าสัมประสิทธิ์สติฟเนสและเวกเตอร์ของแรงที่ผ่านการกำจัดแล้ว ดังแสดงในรูปที่ 3.44

สำหรับในกรณีนี้จะแทนค่าย้อนกลับในเฉพาะส่วนที่แรเงาดังนี้

$$X'(1) = X(1)-D(4)A(4)-D(5)A(5)-D(6)A(6)-D(7)A(7)-D(8)A(8)-D(9)A(9)$$

$$= 0-(0.0761)(-40) = 3.044$$

$$X'(2) = X(2)-D(4)A(12)-D(5)A(13)-D(6)A(14)-D(7)A(15)-D(8)A(16)-D(9)A(17)$$

$$= 0-(-0578)(-1.536)-(0.3536)(-1.92) = 0.5901$$

$$X'(3) = X(3)-D(4)A(19)-D(5)A(20)-D(6)A(21)-D(7)A(22)-D(8)A(23)-D(10)A(24)$$

$$= 0-(-0.0578)(1.92)-(0.3536)(1.6) = -0.4548$$

หลังจากนั้นจะแทนค่าย้อนกลับในส่วนที่เหลือ ดังนี้

$$D(3) = \frac{X'(3)}{A(18)} = \frac{-0.4548}{3.2} = -0.1421$$

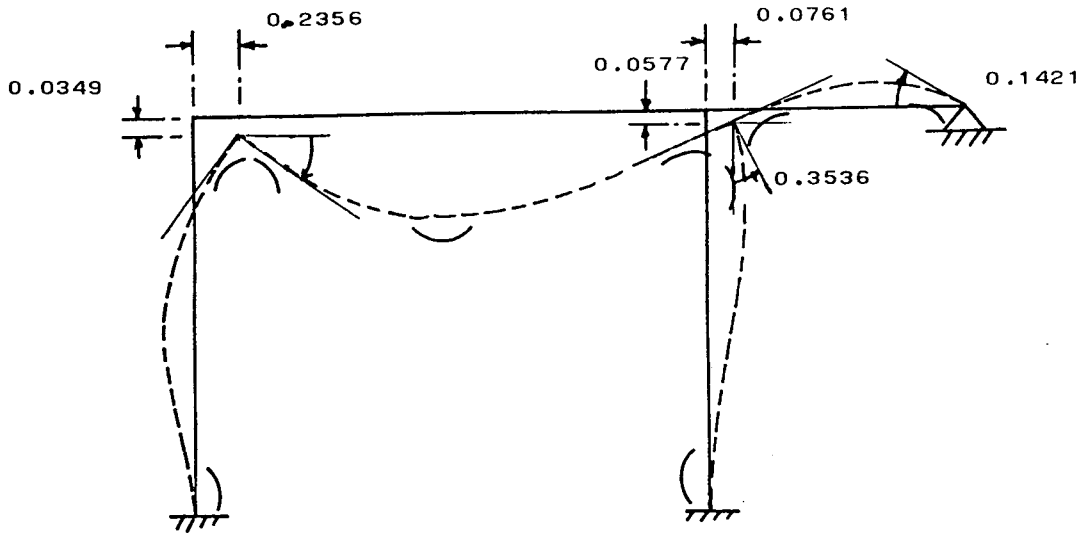

รูปที่ 3.46 ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วของโครงสร้างตัวอย่าง

ตารางที่ 3.47 การเปรียบเทียบเวลาที่ใช้ในการวิเคราะห์โครงสร้างโดยวิธีการฟรอนทัล ครึ่งแถบสมมาตร และ Active Column

รูปโครงสร้าง	เวลาที่ใช้ในการวิเคราะห์ (นาที)		
	วิธีการฟรอนทัล	ครึ่งแถบสมมาตร	Active Column (32)
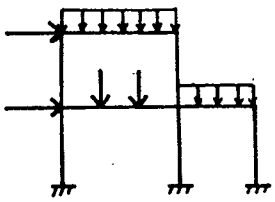	5 : 46 (2 : 34)	2 : 28	2 : 23
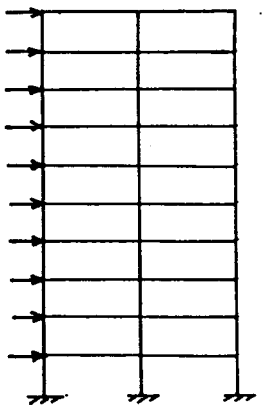	29 : 44 (11 : 07)	10 : 16	7 : 28
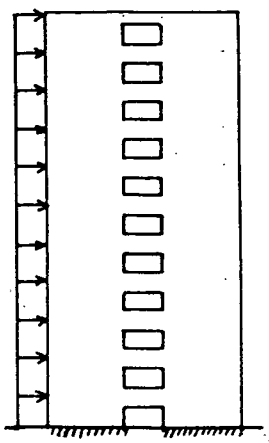	20 : 01 (7 : 58)	3 : 47	-

$$D(2) = \frac{X'(2)-D(3)A(11)}{A(10)} = \frac{0.5901-(-0.1421)(-1.92)}{1E+35} = 3.1730E-36$$

$$D(1) = \frac{X'(1)-D(2)A(2)-D(3)A(3)}{A(1)} = \frac{3.044}{1E+35} = 3.044E-35$$

ดังนั้นค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วของชิ้นส่วนหมายเลข 3 จะมีค่าดังแสดงในรูปที่ 3.45

ฟรอนต์ที่ 3-4 มีลักษณะทำนองเดียวกับฟรอนต์ที่ 2 เมื่อแทนค่าย้อนกลับครบแล้ว จะได้ค่าการเคลื่อนที่ที่ขั้วของโครงสร้างครบทุกขั้ว ดังแสดงในรูปที่ 3.46

สำหรับการหาค่าแรงลัพธ์ที่ขั้วนั้น สามารถทำได้โดยใช้สมการที่ (2.24) ในหัวข้อที่ 2.6 ได้แรงลัพธ์ของชิ้นส่วนดังแสดงในรูปที่ 3.11

อย่างไรก็ตามดังที่กล่าวไว้ในหัวข้อที่ 3.2 ว่า วิธีการฟรอนทัลจะประหยัดหน่วยความจำภายในเครื่อง (Income Memory) จึงเหมาะสำหรับใช้วิเคราะห์ด้วยไมโครคอมพิวเตอร์ที่มีหน่วยความจำจำกัด แต่วิธีการฟรอนทัลนี้ต้องบันทึกข้อมูลลงในแผ่นจานแม่เหล็กเป็นจำนวนมาก ดังนั้นขนาดของโครงสร้างที่สามารถวิเคราะห์ด้วยวิธีนี้จึงถูกจำกัดด้วยความจุของแผ่นจานแม่เหล็ก และข้อเสียอีกประการหนึ่งก็คือ การบันทึกข้อมูลกับการอ่านข้อมูลนั้นทำให้โปรแกรมใช้เวลาในการวิเคราะห์นานมากเมื่อเปรียบเทียบกับการวิเคราะห์ด้วยวิธีอื่น ดังแสดงในตารางที่ 3.47

การแก้ไขเรื่องเวลานี้สามารถทำได้โดยใช้โปรแกรม The Apple Soft Complier (TASE)[31] แปลภาษาเบสิกให้เป็นภาษาเครื่อง ซึ่งจะทำให้โปรแกรมการวิเคราะห์ด้วยวิธีการฟรอนทัลเร็วขึ้นกว่าเดิม 2-3 เท่าตัว (ดังแสดงในตารางที่ 3.47 ตัวเลขในวงเล็บในช่องวิธีการฟรอนทัลคือ เวลาที่ใช้ในการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมที่แปลเป็นภาษาเครื่องแล้ว)